

Let man know

August, 1912. est. no.

elso hiadás

KARINTHY FRIGYES

ESIK A HÓ

NOVELLÁK

NYUGAT

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

1912

PH
3281
K24E7

J. E. asszonyinak

CIPŐCSOKOR

I.

Nagyapám szemei sötétek és nyugalmasok voltak, az ajka keskeny és mozdulatlan. Egy félszigetről jött, túl a vizen, hol a félsziget másik része eltűnik a láthatár mögött, ott, hol görbül a föld s a másik félteke az éjbe borul már. Nagyapám ifju korában bányász volt — egy napon másik és külön tárnára bukkant, amit maga ásott tovább. Érceket talált, a föld mélyében szétverte őket, különös módon izzasztott és pácolt mindent és egy különös és új fémet hozott ki a földből. Nagyapámnak széles, fehér homloka volt. Ez a homlok is egy tárna volt és a csontrétegek mögött csákányok és lapátok dörömböltek és feszegették az agy puha ércét és mély barázdákat ástak, be a homloktól, végig a koponya alatt a nyult agyvelőig. Gondolatokat és akaratokat és terveket és kemény köveket ástak a lapátok, oly mélyen, oly mélyen, ahol senki se járt még. Nagyapám évekig próbál-gatta az érceket, forrasztotta csövekben és kavarta ólomedények fenekén. Azután csillogó köveket cserélt be, aranyat vett és próbálta, mit lehet tenni arannyal. Azután vasutakat épített s messze földről pénzt hozatott. Nagyapám fejjel

nagyobb volt mindenkinél és rettenetes homloka volt: féltek tőle, nem értették, mit akar. Irtatott erdőt, kereskedett, becserélt mindent, de úgy, hogy a végén ahhoz, amit ő kapott, visszaszerezte azt is, amit adott érte. Már nagyapám is híres és rettegett és csodált ember volt, rengeteg pénzt halomba rakott s körülzárta magát és körülzárta vele ijesztő és érthetetlen fejét, melynek mélyében, a nyult agyvelő mögött, már akkor táplálta apámat. Mikor meghalt, a fejet baltával kellett széttörni az orvosoknak, hogy a velőhöz jussanak: s a velő egy darabban s rengve állt meg a csontgömb eresztékei közt s oly sulyos volt, mint a nehéz föld.

II.

Apámat megfeszült gonddal nevelték.

Fiatalon Párisba és Angliába került, Marseilles ostromában részt vett, izmait és bátorságát ütközetek edzették sziklakeményre. Afrikába ment s az arab napfény sötétbarnára festette bőrét. Visszatérve, emberek csoportosultak köréje, mozgalmak indultak, hullámgyűrűk verődtek, melyek fellökték őt hátukra. Azt hiszem, apám szónoknak volt legnagyobb: csodálatos szép hangja volt és lobogó, szép szavai. Legendák keringenek arról, ahogy hatni tudott. A fölvert indulatok és szenvedélyek libegő magasságában oly keményen s biztosan ült, mint a pilóta két megfeszült vászonlap között: kezében a kor-

mány, szemei a légörvényekbe fúrva. Az mondják, szivremegtetően szép volt, mikor beszélt.

Apámnak később tetteiben kellett felelnie azért, amit szavakban hirdetett. Megváltozott tömegek álltak mögötte és szembe vele: színek és lobogók átalakultak. Apám kevés és elszánt emberrel indult és nemsokára sikerült neki az, ami századokig nem sikerült még hadvezérnek. Egy harmadik országnak érdeke volt, hogy két másik országot ne kössön össze semmi: és apám akkor beszorította koponyáját a kettős hegy-lánc közébe, mely ama két országot határolta egymástól és koponyájával szétfeszítette azt a két országot. A rianás egy földrészt remegtetett meg: a térképen színfoltok futkostak ijedten, nem tudva helyök, hol álljanak meg véglegesen. De apám összefogott néhány szálat s felülről elrendezett néhány vonalat. Ott, ahol nem engedett a föld, hosszú, kék kigyókat eresztett ki kezéből, amik beleharaptak a földbe: minden pikkelye e kigyónak egy katona volt. Új sorompókat csinált és határköveket vert le nyílt országutakon. Rettentő kavarodás volt, aztán úgy látszott, minden elsimul, beletörve minden ebbe az új keretbe, amit apám két kemény ujja fogott össze. De közbejöttek a természet erői is: téli fagy s nyári hőség s még a Hold is jött: apály és dagály feszegette a föld merev rétegeit: a néprétegek megfeszültek egymáson s csúszni kezdtek a felső rétegek s egyszerre összeomlott minden. Apám állt és tartotta nya-

kát: neki dőlt háttal a rombadőlő falnak, nem hagyta magát. S még megmentett egy országot, ahol világra jöhetem.

III.

Huszonnégy éves koromban apámhoz hasonlítottam és nagyapámhoz. A szemeim és szemöldököm ama bányászé volt: szájam és homlokom apám holt képe körül kísértett. Magas hegyek közül, felhős országból kerültem vissza a városba és csak homályosan láttam az utat. Tudtam, hogy erdőkből, völgyek mögött, kőházak mögött feszülten leskelődnek rám szemek a ravaszul leeresztett szemhéj mögül és feszülten várják: mit akarok majd s mik a terveim. Magam is remegtem az akaratomtól s amaz ismeretlen s lappangó tettektől, melyek bujkálnak már benem, tudtam róluk, hogy már ott vannak valahol csontjaim és húsom között. Félttem és idegenkedtem magamtól. Nem szerettem nézni az izmaimat: oly fenyegetően duzzadtak s vonaglottak a sikos bőr alatt. Mint megfeszült ijjat és túltelített leydeni palackot: úgy hordtam magamat — kellemetlen és viszolygó érzéssel, elfordítva a szemem.

Mikor a városba visszakerültem, ősz volt. Falvakból és tavak mellől visszatértek az emberek, az utcák bizseregtek, szikráztak a ruhák. Délután erősen kisütött a nap, kabátomat felküldtem és sétáltam én is. Untam magam és

ez oly jó volt, oly csöndes. A bástya mögé kerültem le, a folyó tulsó partján. Eszembe jutott egy írás, melyben apámról olvastam. Akkor, a népek csatája előtti napon, amaz eszeveszett s végső robbanás előtt: apám itt e bástyafal megett sétált, úgy mint én, csöndes és megbékélt szívvel. Feljegyezték, hogy vörös volt az ég, alkonyodott s hogy apám a bástya tulsó végére érve, megfordult s percekig nézett szembe a lemenő Nappal.

Hat óra volt. Megfordultam, mosolyognom kellett. A bástya mögött vérvörös volt az ég s kemény körvonalakban váltak el a szögletekbe futó kövek. Az egyik kövön egy asszony állt és tipegve, aggodalmasan nézett maga elé. Talán félméternyi magasság lehetett, amin le akart jutni. Tanácstalanul nézett körül.

Néhány perc múlva vettem észre. Oda mentem és a kezemet nyújtottam. Fogja meg, mondtam.

Megfogta és leugrott a kőről. Kérte, hogy kísérem végig a lépcsőkön és mig kísértem, beszélt. Férjéről beszélt nekem és valami hosszú, uszályos ruháról, amin sötétsárga szalag húzódik végig s melynek uszálya a lépcsőkön oly szépen folyik le, mint egy hullám. Tubarózsáról is beszélt, úgy értettem, hogy a tubarózsának az uszály végén kell lenni s a szoknya körül. Erről beszélt sokat s hogy a tubarózsából most már parfömöt is csinálnak.

A lépcső végén megállt, nyugodtan

mosolygott s megint zavarba jött. Ránéztem s fáradtan vártam.

— A cipőm, — mondta — a cipőcsokrom kioldózott megint . . . borzasztó . . .

Egy lépcsővel álltam feljebb. Lehajoltam és ő föltette lábát arra a lépcsőre. A csokornak két kioldózott végét fogtam meg s össze akartam hurkolni. De nem ment: nagyon lent volt a cipő két utolsó gombja s a szoknyát nem hajtotta vissza eléggé, Egy perzig babráltam ezzel.

— Nem megy . . . hallottam idegesen és türelmetlenül, magasan a fejem fölött . . . Hagyja, kérem . . . Lejjebb kellene . . .

Egy kicsit lejjebb hajoltam. A vér arcomba futott s felszaladt homlokomon. Csigolyám megroppant. Mi ez, mondtam s egy kicsit összeszorítottam a fogam.

Most majdnem a gombig tudtam huzni a csokrot. Már majdnem összekötöttem, de éreztem, hogy a másik vége ki akar csuszni ujjaim közül.

— Nem megy . . . hallottam újból.

Mi ez, mondtam. Nem tudom megkötni? — és összeszorítottam a fogom. Egy centiméterrel kellett volna még lejjebb hajolnom. Állam mellemnek fészült. Sötét hullámok lobogtak lábaim felől: egy rettenetes vérhullám. Már akkor tudtam, mi lesz. Megpróbáltam, le tudom-e hajtani másik lábam, mely a lépcsőbe akadt. Kinyitottam a szájam . . . valami száalmas dadogás nyöszörgött kifelé . . . kegyelmet

akartam kérni, siráncozva s rettenetes rémülettel szívemben . . . de már késő volt. Csigolyám még egyet roppant, siket és pattanó hangot adott. Még hallottam a távolodó dobokat peregni. A vér szájamon buggyant ki először. Lassan eresztettem el fejem és odafektettem a köre.

Így halt ki családom.

ESIK A HÓ

Hat órakor ébredtem és lementem az utcára. A folyó felől szél fútt. Apró és éles szilánkokban havazni kezdett: mereven kinyújtottam karom és libegve ütköztek tenyerembe a pihék, egymásra rakódtak, görcsösen összefagytak és akkor halvány, fehér réteg borult csuklóm csontjaira. Leráztam és a sikátor felé fordultam.

— Az első hó — mondta mellettem egy alacsony ember egy másiknak. Szőke, petyhüdt férfi, mohón, előretolt alsóajakkal és fontoskodva beszélt: valami kérdést, vagy gondolatot magyarázott és igen ragaszkodott hozzá. Mikor elhaladt előttem, árnyékom lábtól fejig végighuzódott rajta: hogy arcáig ért az árnyék, egy pillanatra sárgán és vigyorogva megvillant koponyája, üres szemgödrökkel, betört orral, penészes varratokkal fölül.

Csikorogva ásítottam, ez nem volt jó. A hó tetszett, fehér és tiszta hó, okosan beszéltem a hóval. Cigaretára gyújtottam, a hó elé tartottam a kék, hideg parazsat. Most megint nem tudtam, hova menjek; két bordám közé sülyesztettem a kezem és odaszóltam a szélnek, mert dúdolva és fütyürészve akkor jött a szél. Hallod-e szél, hova sietsz. Ülünk le és beszélünk okosan, unatkozom. De a szél nem felelt:

a Színésznő szagát vitte, mérgesen belefüttyentett a fülembe, toporzékolt, arcul legyintett. Bolond vagy, mondtam neki, mit akarsz a pofámtól. Hát menj csak akkor, rossz vége lesz ennek, — nekem ugyan nem kell az a szag, viheted. Unatkozom és okosan szeretnék valakivel beszélni: valakinek szeretném elmagyarázni, hogy ne fusson úgy, hova a ménköbe fut úgy — üljön le és feküdjék le és ne acsarkodjék: legyen okos, majd én betakarom és lefekszem mellé és szépen kiegyenlítünk mindent. De ti mind örültek és unalmasak vagytok és rosszak vagytok hozzám: össze-vissza rohantok és mind belém ütköztök.

Felhajtottam a gallérom és amint lassan, oszszkedvűen és dideregve végig mentem a téren, egyre ismételtettem, a szemgödrön becsapó havat forgatva koponyám üregében: unatkozom, unatkozom. A járda szélén begömbült s dermedt lábakkal vén gebe állott egy kocsi előtt: ez megtetszett, elkezdtem beszélni neki és ő zöld lószemekkel nézett, Nézd, magyaráztam neki, egy léggel beszéltem ma és egy verébbel: ezek okosak és értelmesek, aránylag a legértelmesebbek — a veréb rögtön helyeslőleg bólintott és lefordult a fáról és szépen, engedelmesen fölnyújtotta a két lábát — a légy se ugrált sokat, vigyorgott és leszédült a tenyerembe, ide. Hát nem látod, hogy esik a hó? Hiszen ez utálatos lehet, mikor azon a vékony szügyeden lecsurog.

Gyű te, gyű, mondta a kocsis és a ló

nyiszegve nekifeszült. Poroszkálni kezdett, de én makacskodtam, futni kezdtem a ló mellett és beszéltem neki tovább. Ugyan, ugyan, te is futsz már. Valami csokrot, nagy csokrot cipelsz a Színházhoz, mert premier lesz, a Színésznő játszik. Ugyan, ugyan. Attól a pár ostorütéstől futsz úgy, nem szégyeled magad? Mit harmonikázol ezzel a sipoló tüdővel? Mit tremolázol ezen a négy vékony, patás pálcán. No, ugyan, no, feküdj már le szépen. Hó, te, hó.

A ló meredten, dülledve futott. Gyű, te, gyű, mondták neki, verték, jobban akart futni nálam. Hó, te, hó, mondtam, ostoba, ostoba állat. Elébe léptem, gáncsot vettem neki, térdrebukott, aztán nyihogva kinyult a földön Köréje álltak, nem akart megnyugodni, folyton rugdalt még. Birkóztam vele és hempergöztem a földön: dühömben sirtam, hogy nem akarja abbahagyni, végre benyomtam öklömet a torkába, akkor elcsöndesedett.

Ott hagytam a tömeget és lassan, nyugodtan végig sétáltam a boulevardon. Köd ereszkedett és az ivlámpák úgy égtek a ködben, mint fénylő gombolyagok: belül, koponyám tulsó falán halványan reszketett ez a fény. Fél hét volt, unatkoztam és kíváncsian kukkantottam be a kapuk alá. Egy sárga és didergő filozopter meglátott, arcomba nézett és megismert: — egy ideig sompolygott is utánam és motyogott valamit, csokorról, valami árokról, a színházról, de nem fordultam meg, untatott. Befordultam egy mellékutcába, a kocsmába leültem. Verekedés

lett, részegek kést mártogattak egymás testébe. Közbeléptem és rendre intettem a leghangosabbat, vállára tettem a kezem (emberrel ritkán vitatkozom, ők már rég nem értenek engem) és határozottan szoltam: elég. Csöndet akarok, esik a hó.

Hideg pászmákban fény hullott a köruti kávéház ablakaiból. Lehajoltam és ennél a fény-nél vizsgáltam a havat: két centiméternyit emelkedett. Szép, puha, ondulózus takaró volt most már, sűrűbben libegtek a pihék és puhábban tűntek el a takaróba. Megelégedetten bólintottam és visszaléptem: egy öreg ember jött szembe, valami bankárféle volt s szuszogva de gögösen és kidugott hassal fujtatott. Ujjnyi aranylánc a hasán, a szemei kicsik és kocsonyások a vén-ségtől. Ékszertokot vitt és vastag szája a színésznő nevét pöffögte. Háromszor is kellett intenem, míg észrevett. Megállt és hülyén nézett rám.

— Mit akar? — kérdezte.

— Semmit, — mondtam és levertem cigaret-tám széléről a havat. Esik a hó. Menjen haza és feküdjék le.

— Mit akar? — hebegte, fakószínűre vált arccal, szétesett ujjakkal. Vállára tettem a kezem.

— Semmit. Nem érti? Esik a hó. Igazgató úr nagyon sokat evett már: elég lesz már, igazgató úr. Nem szép maga ebbe a szép fehér hóba. Menjen haza és feküdjék le. Nem érti?

Otthagytam, Nekitámaszkodott a falnak és gallérjába esett feje dülledten meredt utánam: leesett ajka még leffegett, mintha kérdezni

szeretne valamit. Egy perc múlva, mikor visszanéztem, láttam, két kocsis hogy segíti be egy szédelgő fiakkerbe.

Fölmentem a klubba és néhány politikussal beszéltem. Nagy jeu volt a bakkterembe: tartott tétekkel adtam a bankot. Kevesen voltak, mert premier ment a Színházban — ezek is arról beszéltek. Eleinte kicsibe játszottunk, de tizenháromszor ütöttem kilencet és a bank huszezerre növekedett. Széles mozdulatokkal kidobtam a kártyát: most a pointeurök nyertek. Azután megint tizenháromszor ütött a bank. Kivettem a croupier kezéből a pénz-lapátot és magam huztam be mindent. Magos halom sárga, kék és vörös zseton sodródott egybe, guruló aranyak és libegő, kék bankók. Futtában néhány vörös husdarab rémlett a gőzölgő és kusza halom közepén, néhány ólomgolyó gurult. Mindent behuztam. Rettenetes hőség volt, izzadság gyöngyözött az arcokon.

— Tartott tétek! — kiáltottam. — Életéveket is elfogadok. Dupla vagy semmi. Senki többet? Kilenc a banknak.

Néhányan lefordultak a székről. A szél-roham egyszerre betört egy felső tükörablakon — átfütyült az asztalon és eloltotta a csillárokat. Fehér papírszeletkéek kavarogtak fel a zöld posztóról és libegve szállingóztak a földre. Mindent behúztam, felálltam és odaintettem a szolgát.

— Esik még a hó?

— Igenis, méltóságos uram.

Vacogva jött vissza. A hó negyedméternyire állt a kapu előtt.

— Rendben van. — Felhajtottam bundám gallérját, keresztülléptem a földön heverő játékosokat és lassan lementem a lépcsőn. A fiatal politikust lent találtam a kapu előtt: kabát nélkül, kuszált hajjal szaladgált és kocsit után kiáltozott. Ökölnyi pihékben esett a hó és sziszegve muzsikált a szurokfekete éjszakában.

— Merre megy? — kérdeztem a fiatal politikust.

— A kaszinóba kell még rohannom, — hadarta szelesen. — Még ilyen havazást életembe nem láttam. Nem tudok kocsit kapni. Mindent elvesztettem.

— Jöjjön, elviszem szánon.

A túlkös, fekete auto-szán hirtelen odakanyarodott; beszálltunk. Sötétsárga ivlámpák fényében jajongó túlköléssel lódult neki a hónak. Recsegve verődtek össze a nehéz csontkerekek. Jól éreztem magam.

A fiatal politikus hadart.

— Most nem tudom, mennyi időm van még. Mindent elvesztettem. Tudja, belementem ebbe a seriesbe. Bement huszezerem, aztán tíz évet raktam föl, az is. De nem baj, még csinálunk valamit. Most bemegyek a kaszinóba, összehajszolok még tizezret, avval holnap én adom a bankot, mindent visszanyerek. Ugyan, csak nem hiszi, hogy kétségbeesem.

A kezeivel kalimpálva folytatta. egész testét rázta a hideg.

— Nevetséges, összeszedem azt a kis pénzt. Borzasztó, még a kabátomat is ott felejtettem a klubban. De nem baj, ma van a premier, holnap délután elmegyek a Színésznőhöz, sárga selyemszalonná, nagyon jó meleg. Megcsókolom a száján azt a felfeléhuzódó nedves kis árkot, mikor lenézően, biggyesztve elmosolyodik. Mert ez már ki van csinálva, egy kis pénz az egész. A térdhajlását is megcsókolom, belül, hát még az milyen meleg, ha lassan felhúzza a lábát. De persze, igaz, azt a pénzt meg kell szerezni. Meg kell csókolni, az még hátra van, nevetséges. Borzasztó gyönyörű görcs lesz az holnap.

Egy marék hó verődött be sziszegve. Marokbafogva odaszorítottam a szájához, mely forró volt és remegett.

— Ezt csókold meg.

A szán hangtalanul, kigyózáva futotta át a sikátorok labirintusát. Alagútba futottunk be, keresztül-kasul száguldoztunk. A folyó tulsó partján lerombolt tetejű házak üres kapuin berohantunk, üres és tetőtlen szobákban keresztül, melyekben méternyire állt a hó.

— Ezt csókold meg — mondtam én neki.
— Nem fehérebb ez, nem síkosabb ez, mint az a bőr?

És beszéltem hozzá a korgó és üres szobák hörgésével.

— Hiszen jó és fehér. Drága, fehér hó, hogy süpped. Mindig magasabb lesz, mindent kiegyenlít. Nem jobb ez a te füledt szájadnál?

De milyen jó lesz elfelejteni, milyen jó lesz, milyen jó lesz neked elfelejteni ezt a görcsöt a szivedben és azt a görcsöt a sárga szobában, milyen jó lesz.

De fuldokolva és köpködve küzködött és fujta szerte a havat, amit belegyömöszöltem. Átkozódott és sipoló kusza szavakban valami olyasmit hörgött, hogy most már tudja, én szeretem a színésznőt, én akarok elmenni hozzá holnap, azért csaltam őt el szánon és azért akarom megölni. Aztán megnyugodott és elfelejtette ezt a nevetséges vádat — széthuzódott a szája és szégyenlős mosollyal nézett rám — és én mondtam szánakozva „hát nem jobb volt ezt elfeledni?”

Egy lábbal emelkedett a hó. A mentőkocsit egészen a klinikáig kísértem: átmentem a folyosókon és beléptem a műtőterembe. Az egyik asztalon ott feküdt már a filozopter, akivel félóra előtt találkoztam. Szájpadlásába ment a golyó és most vaspecékkel feszítették ki a száját, hogy a kutasz hozzáférjen — nem lehetett elaltatni, éhezéstől elgyöngült szervezete nem bírta ki a kloroformot. Két asszisztens fogta a fejét: a tanár csendben dolgozott a szétmarcangolt fejben. Odaléptem. Mikor kifordult szemei megláttak, hirtelen abbahagyta a vonítást, mintha elvágták volna. Egyetlen rángás futott át a testén.

— Beszélj, — mondtam és marokrafogtam a szívét. — Hallgatlak.

A szív görcsösen vonaglott kezeim között.

kétszer ugrott, hogy szétrugja újjaimat, aztán elcsöndesedett.

— Mutasd meg, egyszer még — dobogta dacosan.

— Mit akarsz?

— A száját és azt a nedves és lihegő árkot a szája körül, mikor oldalt rám néz a forró kocsiból.

— El fogod felejteni. Esik a hó. Elfödi a dombokat.

— Nem igaz. Vonaglani és vérzeni fogok a dombok alatt. Szétpeckelt szájam egy rettenetes harapással a szálkás deszkába tapad. Egy elfojtott ordítás lesz a torkom. Mutasd meg a száját. Hadd búcsúzzom el.

— El fogod felejteni. Szépen, oldalhajlott fejjel fekszel és a koponyádban sötétség és csönd duruzsol. Zöld moszatok függnek befelé, a koponyafalon. Esik a hó.

— Mutasd meg.

— El fogod felejteni. Nem is lesz többé. Kinyilik a görcs. Nem is volt soha.

A sziv tompán lihegett.

— Akarsz még mondani valamit? — kérdeztem jóindulattal.

— Igen, — lihegett a sziv és könny szivárgott. — Mutasd meg azt az erdőt, a lemenő napban, ahol tíz év előtt álltam és hittem, hogy enyém lesz s a fenyők teteje vörös volt a lemenő naptól — hadd búcsúzzom el az erdőtől.

— El fogod felejteni.

— Hát mutasd meg legalább azt a tükröt,

amelybe egyszer belenéztem és láttam a szájam vonaglani és az ő szájára gondoltam — hadd búcsúzzom el a tükörtől.

— El fogod felejteni. Untatsz.

— Hát mutasd meg azt a kigyózó fényfoltot a zöld tó vizén, ami ott vonaglott a vizen, mikor arrafutott a csolnak és én ráhajoltam a vízre, hogy megcsókoljam a foltot — el akarok búcsúzni a kigyózó fényfolttól a vizen.

— El fogod felejteni. Ostoba vagy. Elég.

Egy csont recsegve repedt meg a szájpadrásban: a fej megrándult és hörgés szakadt ki a szétfeszített szájból. A fiu úgy megrántotta kezét, hogy a kötelék lepattant. A tanár hirtelen kivette a kutaszt és feketekávéét öntött a szájba. Aztán a sziv fölé hajolt.

— Vegyék ki a pecket, — mondotta. — Nem bírta ki.

Egy asszisztens kirántotta a pecket. Barna lé csurgott az összeleffenő kék ajkak közül. A lebillenő fej kibontott egy karbolos üveget és nehézszagú folyadék csurgott le a földre. Megnéztem az órát: tíz óra volt. Még jókor érkezem, mondtam magamban, még jókor érkezem a második felvonásra.

Átmentem a parterre széksorai közt. Csakugyan a második felvonás vége felé közeledtek: ott, ahol a zenekar halkán és ravaszul beleszól a párbeszédbe. Leültem egy székre, de nem maradtam ott. Végigmentem a folyosón és benyitottam az első proscéniumpáholyba, ahol a szerző ült egyedül. Dermedt

volt az izgalomtól, gomblyukában vörös szegfű égett. Szórakozottan rázta meg kezemet, aztán nyitott szájjal fordult vissza a szinpad felé. Leültem mellé és kezembe vettem a látcsövet.

— Esik a hó, — mondtam.

— Igen, — súgta fojtott és forró hangon s halkán nevetett, — a hó lerakodik majd a hajára, mikor hazamegyünk. Nézzed most, ennél a mozdulatnál, amint szembefordul a csábitóval. Ez az asszony. Neki irtam a darabot, azt hittem, én ajándékozom meg vele s most ime, most úgy adja vissza nekem, mint valami új és ismeretlen ajándékot: életet a a halott és holt anyagért cserébe, amit tőlem kapott. Ez az asszony. A szeretőm. Nézzed, azt a nedves és bódult árkot a szája körül. Ez azért van, mert ezen az estén az enyém lesz, — ezt játssza most is a szinpadon.

— A hó elfödi ezt az árkot.

Nézzed. Ő a mámor és a dicsőség. Elakadt torokkal és gyönyörtől kifordult szemekkel mered rá ez a bolond tömeg is. Nem látod: ő az élet és ő a diadal. És én vagyok a szeretője. Így számítottam ki, ravaszul és szívosan harminc év emésztő lázában, így számítottam ki ezt az órát; forró bársonyokkal és tapadó selymekkel, melyekbe villanylámpák fehér tüze és csiklandozó zeneütemek törnek. Selymekből, bársonyokból, ájuldozó muzsikából és forró parfümökből úgy építettem harminc évig a dagadó lépcsőt, hogy végre elérjek az ő meztelen bőréig és megcsókolhassam. Így

számítottam harminc éven át — ez szép munka volt.

Bólintottam.

— Ez szép munka volt: igazán — mondtam neki. — De most esik a hó. És most tégy úgy, ahogy szép és becsületes munka után teszünk: nyujtsd ki messze két görcsös karod és ásíts hosszan és nyujtózkodj hosszan — és hunyd be csöndesen a szemed és légy boldog, hogy elfelejtheted ezt a munkát. Mert én most onnan jövök ahol szűkülve és nyöszörögve hálnak meg a szerelemtől — és bizony mondom, hálával szorítsd meg a kezem, hogy nem bosszultam meg jobban, amiért nem láttál úgy, ahogy én mindjárt látni fogok.

Átléptem a páholy peremén, a kialudt csilláron keresztül: tapsvihar tört ki épen s egy pillanatig a felvert léghullámokon libegtem. Keresztülhúzódtam a szinpadon, ráfeküdtem egy mattselyem ellenzőre és megvártam. A kulissza mögött sörétarcú, plasztronos férfi állt, néhány lépésnyire tőlem: magas és sötét férfi, néhány lépésnyire tőlem. Valamelyik jelenés vége volt: s egyszerre, parfümös csipkék közt a kulisszák mögé suhant be a Színésznő. Egy halk és suhanó mozdulat történt: megfordult, visszahúzódott, meglátta a sötétarcú férfit, aki keresztbefont karokkal fordult el, még mielőtt a színésznő megjelent. Visszahúzódott, toppantott, megérintette, intett neki. Egy percre összevillantak: — a férfi riadva lépett hátra.

— Nem ! — lihegte.

— Igen — hallatszott sűgva, majdnem ugyanabban a pillanatban. Az ajkak megvonaglottak.

A nő felemelte fejét; alulról látszott a biggyesztett, hideg szája. Még egy vonaglás — aztán egész testével elébeesett a férfi, fejét befurta térdei közé — örvénylő és lihegő csipkefelhő borított be mindent — a nő hirtelen kipattant és felsőtestét visszavetette. Csipeje hullámozni kezdett: arca megnyult, szemei ködbeborultak és eltorzult szája egy rettenetes gög hideg mosolyában hirtelen megfagyott, Arcába néztem: összenéztünk, én üresen és várakozva — ő torzan és rémületes vadsággal a mámortól, a dicsőség, szerelem és gyilkolás hármas mámorában, mely úgy lobbant fel körülötte, mint a tűzörvény. Mi ketten, mi ketten összenéztünk a férfi teste fölött.

— Elég — dörögtem, pirulva és szégyenkezve — elég. Ez már igaztalan.

— Elég — mondtam ujból. — Elég lesz. Esik a hó.

— Elég — mondtam én, sötét gyűlölettel — elég lesz. Hadd abba. Én gyűlölt ellenségem, hazugság, hadd abba, Hadd abba, betegség. Hadd abba izgató és viszolygó lüktetésed, égő daganat a föld hideg testén, melyhez viszketve és viszolyogva újra meg újra hozzányul a föld: — hideg test, melyre hó esik. Mikor gyógyulsz be?

— Elég — ordítottam arcába sűvöltve és

nem birtam tovább a hőséget: sötét gomolyok viharoztak arcomba, szavam eltikkadt — öklömmel zúztam be a tetőt és kilöveltem magam az éjbe. Vihogó pacsmagokban kavargott a hó odakünt, átcsapódtam az utcákon, a szél nekivágott egy háznak, onnan feldobott a szembelévő torony tetejére. Hahó, halihó! A hó koponyámba gyürődött — süvöltve forogtam át felhőkupacokon, mezők fölött, hol éjben és hóban farkasok vonítottak utánam. Árnyékom végigesett a hosszú, hegybefutó félszigeten, túl a csúcson az óceánba lógott, melyen mint hideg libabőr, borzongott végig a vékony jégkéreg. Ellöktem magam — a tulsó oldalon egyszerre halvány s derengő napfényben felködlött Afrika karcsú körvonala — mikor utoljára visszanéztem még az Éj üregéből, a Gömb már messze rémlett alattam, ferdén libegve a sötétség végtelenében, kétoldalt, a sarkoknál, két fehér folttal. Két fehér folt, belefolyva a szürke és sárga tömegbe, simán és sikosan pörög s észrevétlen terül ki s nagyobbodik s észrevétlen közeledik két egyre nagyobbodó kör s végre közepütt összeér.

KÉT VERSSOR KÖZÖTT.

Er wirft ihr den Handschuh ins Gesicht
„Den Dank, Dame, begehre ich nicht.“

Most itt vagyok. Az a súlyos, meleg vérhullám, ami imént egy másodperccel a fejembe zúdult, hirtelen visszahuzódott most és most nagyon halovány és nyugodt lehetek. Nyugodt is vagyok, mert tisztán és derűlten és nagyon élesen kell látni, két szemeimnek. Két másodpercet fel kell osztanom három részre: — lassan és erősen oda kell mennem a kör közepére, kicsit balra az egyik párdectól és inkább az oroszlán felé — most lassan le kell hajolnom, egy nyugodt, egyszerű ivben, két ujjal felveszem a keztyűt, — megfordulok és egészen ugyanolyan léptekkel — ó, ez a legfontosabb! — egészen ugyanolyan léptekkel visszamegyek a rácsig.

Egészen bizonyos vagyok és világosan látom, hogy nem bánthatnak. A sárga lompos és szennyes oroszlánfej most közélről néz rám: csipás, hunyorgó szemei vannak és a vörös pofája csupa ránc. Itt tudnék állni és megszámolni a bajusza szőrszállait. Nagy, nehéz állat és súlyos szaga van. Éhes, ó éhes és kétségbeesett, — szegény, szegény kiéhezett oroszlán! Rám néz. Ha egyetlen lépésem félmiliméternyivel gyorsabbá válnék a másiknál: ha egy másodperccel hamarabb fordulnék meg s haj-

szálnyit rándulna kezem vagy a szemem akkorát rebbenne, mint egy szunyog szárnyának csapása: — úgy robbanna rám, mint kipattant acélrugó s egyetlen harapással szétmorzsolná a fejem. De én ezt tudom. Szegény, ostoba, ostoba oroszlán!

Én ezt tudom. Most fölveszem a keztyűt: egészen lassan és nyugodtan. A szemeimet mereven le kell szegezennem a porondra és ugyanolyan mozdulattal kell, hogy visszalendüljek. Fekete bőrkeztű, három gombbal. Ismerlek. Ha már egyenesen fogok állani majd, parfümöd orromba csap: tudom, milyen parfüm: Coeur de Jeanette. Ezt külön kell megfigyelnem majd.

Most háttal vagyok a másik párducnak és néz. Még lassabban kell mennem, mint ahogy elhatároztam, mert bársonyos talpát egy lágy, egy gondolatnyi, egy nesztelen árnyalattal beljebb huzta s fényes agátkarmait könnyedén felemelte a levegőbe. A következő másodpercben, ha addig tudom még akarni, tudom akarni ezzel a feszüléssel ezt a halálfekete csöndet köröskörül . . . ha a második páholy ötödik fülkéjében az a fiatal, cataniai leány nyitott, eltorzult szájával addig el nem ordítja magát . . . ha meg nem botlom ebbe a kis halomba itt a lábam előtt és ő felsége el nem ereszti azt a bársonybojtot, amit görcsösen megragadott a kezével, amikor lejttem . . . akkor én a következő másodpercben a rácsnál leszek.

Lassan, nyugodtan megyek fel a lépcsőn. Zavaros ordítások süvöltöznek, tolakodnak

köröskörül. Mutatnom is kell, milyen nyugodt vagyok. Mi ez? Csönd van belül. Azt hiszem, most nem lélegzem már és talán nem is fogok többé lélegzeni, milyen jó így. Ez a nyugalom. Ez a béke. Ez most már örökké így lesz.

Ezek itt ordítognak körülöttem. Nyitott, nyirkos szájakat látok, olyanok, mint a sír és kezek hadonásznak a levegőben, de nem hallok egy szót se. Most megint elborította arcomat a vér, ez is jó. A második páholysorba kell fölmennem, az még soká lesz, amíg én odaérek. Itt van a kezemben a keztyű és a zavargó hangok közepett enyhén, fájdalmas lendüléssel lódul neki lelkemnek a Coeur de Jeanette álmatag illata. Odafönt, a lépcsősikátor tetején nyüzsgő, tarka gombolyag közepén, kipirult arccal, félig nyitott ajakkal vár rám az asszony: — viszem a keztyűt.

Viszem a keztyűt. Neki is ilyen illata van, mint ennek a keztyűnek itt — ó Coeur de Jeanette, te édes, te lágy! Az ő mellének is ilyen illata van és ilyen illata volt az ő szemének is a sajgó, félhomályu szobákban. Vajjon mit kellene tenni most? Talán letérdelni előtte és megcsókolni fekete szoknyája szegélyét és zokogni, itt, a tarka, gomolygó, kavargó, ostoba sok ember előtt, mintha egyedül volnánk. Vagy szótlanul átadni néki téged, fekete keztyű, fekete lobogó — és visszatérni szótalán a párducok közé és lefeküdni . . . Vagy megcsókolni keztyűtlen kezét, mint mikor egyedül ültünk a páholy enyhe homályán . . . régen . . . régen . . . tegnap.

Lágy, illatos kezét, simogató kezét . . . lágy illatos térdeit, jó térdeit. — Ó unalom! Ó csönd! Milyen messze van mindez. Honnan jöttem én?

Meg akart ölni. Tudtam már rég, mosolyogtam rajta. Megölhetett volna szerelemmel is: térdeit átkulcsolhatta volna nyakamon és megfojthatott volna. De neki így kellett; látta volna sikamlós húsomat, amint a fenevadak marcangolják és látta volna kibugygygánó beleim — s gonosz, irtózatoss testén izgalmak vonaglottak volna végig . . . végig a combján . . . e látványra . . . s leroskadhatott volna véres, szétzaggatott holttestem fölé, hogy vad görcsökben és sikoltozva öleljen át . . . eszelősen kiáltozzon, hogy meghaltam érte . . . Ó undor! Ó unalom!

Mi ez? Mintha zene szólna a távolból. Még mindig nem vagyok ott. Igen. véres testemen feküdt volna s átölelte volna a testet, amit elhárított magától, csiklandós nevetéssel, míg élt. Meg akart ölni. Nyugtalan, húsos kezeivel bele akart nyulni a végzetembe. Végzetembe, mely úgy zeng most felém, mint távoli tengerek zenéje. Ostoba, senki. Asszony.

Ostoba, vonagló test. Ostoba, vonagló vágyak. Ostoba. Én a mélységből jövök, a végtelen csöndből és az ismeretlen küszöbéről jövök, ismeretlen vizek felől — és ő vonagló vágygyal, apró dobogásokkal, kinyujtott, kurta karokkal vár engem odafönt a lépcsősikátor tetején. Meg akar csókolni engem. Át akar fonni a karjaival. Át akar fonni a lábaival. Meleg akar lenni hozzám, fülledt, szorongó hőséget akar belém-

nyomni — belém, aki a süket Nyugalom jég-barlangjából buktam föl ide. Asszony. Démoni, vészes, kárhozatos asszony! Milyen nevetséges.

Hol voltam? Hol vagyok? Valahol ablakot törtek és most hideg levegő csap keresztül a pállott, forró folyosókon. Messze szalad vissza a horpadó láthatár és végtelenbe tágulnak most a magányos mezők. Távoli hegyek láncain бүккös rengeteg árad. Nehéz görcs bomlott föl a vajudó gomolyagban és most süket, boldog pihenés következik. Nyugalom, béke! Szabadság, erő és igazság tengere, magány! Hiszen e gomolyag fölött az ég tiszta harangja terül és nyugalmas csillagok várnak és figyelnek a szelid messzeségben, mint egykor az apai ház udvara fölött. El tudtam feledni? Magános tenger vagyok és körülfogott engem a szabad, a boldog, a halálos egyedülvalóság. Távol tengerek diadalmas zenéje — hideg és szelid zene a zavaros és buja akkordok után. Ó értelek! Ó megyek!

Ki ez az asszony? Mit akar eltorzult arcával, lázas szemeivel? Én amonnan jövök. Mi ez a fekete, forró, erősszagu és vonagló patkány — itt a kezembe? Vágjátok a képébe a cudarnak! Meg akart ölni!

Ostoba asszony. Nem kell a jutalom.

MELANKÓLIA

I.

Két hét múlva, egy délután, háromkor kelt fel megint és elhatározta, hogy mégis kívánszorog. Ezek a napok különben így teltek el: három óra felé felkelt, megebédelt a vendéglőbe, sokat evett és nehéz ételeket. Azután felment újra és egy régi angol regényt fordított este nyolcig, amitől kábult és zavart lett — azután egy külvárosi kávéházba ment el, ahova azelőtt sohase szokott járni és képes lapokat nézett és zenét hallgatott, megint sokat evett vacsorára, hazament, lefeküdt és könyveket rakott maga elé. De a betűkből nem látott semmit. Elfujta a lámpát és akkor halálos csönd következett a néma és fenyegető bútorok között. Amint hanyatt feküdt, kinyújtott, hideg lábain alul indult meg a remegés: lassan terjedt, oldalt, fel a szívéig, a nyakán keresztül és végre a fogáig ért — s a csöndet zúgó szoba odvában akkor halkan, egyenletesen kezdett el vacogni és figyelte, hogyan verődnek össze a fogak, mindig hangosabban és ütemesebben. És vacogás közben mindig ugyanabban a mozdulatban látta a feleségét: amint este a hidnál, még hirtelen, keményen és elszántan nyújtja a kezét és vonagló szája a kérlelhetetlen dacban és gyűlöletben

egyszerre elfehérül. „Tovább már ne kísérjen: villamosra fogok ülni.“ És mindig ugyanaz az elviselhetetlen és gyötrelmes érzés jelentkezik, együtt ezzel a képpel: hogy milyen rettenetesen sajnálta akkor, hogy a felesége hirtelen és keményen elment, nem szólhatott még néhány szót legalább, meleg, áradó szavakat: hogy hiszen nem kell gyűlölködve és ellenségesen elválni, hiszen nem akar tőle semmit és neki akar adni mindent, hogy bebizonyítsa! nem kell őt gyűlölnie. S milyen rettenetesen sajnálta, hogy nem sírhatott, vagy nem csókolhatta meg a kezét, egy udvarias és gunyos mozdulattal, vagy ilyesmi. Vagy kérdezhetett volna valamit, vagy megüthette volna. De ő bénultan és szótlanul elhagyta menni és még állt egy darabig, utána nézett, nem hívta vissza.

Mostanában úgy érezte, hogy azok a szavak akkor torkán akadtak és azóta fojtogatják. A vacogás is ebből a hidegből áradt, mely elfojtott testét remegtette. Dühösen, makacsul kergette el a képet. Nem kell, nem kell, nem kell, mondogatta gépiesen. Később, mikor elkábult, egy telefonkagylót hallott folytonosan, ami a füléhez volt illesztve és a telefonkagylóba valaki folyton beszélt. „Mi az, mi az, mi az, mi az, de hát mi az, mi az, mi az.“ Folyton ezt mondta valaki a telefonkagylóba, sürgetően és türelmetlenül. És ő nem tudott felelni, pedig szeretne volna megmondani, hogy mi az, ami a tüdejében szorong. Aztán hosszú szobák következtek, színültig dohos sötétséggel. Ezekben a szobákban

órákig járkált, mindig jobban félt és a sötétség mindig elviselhetetlenebb volt. Tapogatva találta meg az ajtókat, néha egy nyirkos ablakot ért az ujjá, de az is vak és sötét mellékudvarra nyílt. Már talán századszor nyitotta ki a halkan suhogó ajtókat, majd meg folyosókba ütdött, ezek is hidegek voltak. Végre nagyon messziről zavaros beszélgetést hallott és ő borzongó fel szabadulás érzésével törtetett a hang irányában: most már annyira irtózott a sötétől, hogy a szíve hangosan és rémülten kalapált. Zongoraszót is hallott és megnyugodott egy kicsit. Egy hosszú lépcsőn ment föl, ahol már régen elfújták a lámpákat. Végre megtalálta azt az ajtót: fény tört keresztül a kulcslyukon és oldalt az eresztékek közt és hangos kiabálás és nevetés. Poharakkal koccintottak és valaki hangosan és szilajul zongorázott odabent. Mire odaért, a ruhája testéhez tapadt már és reszketett. Úgy fogta meg a kilincset, mint aki egy ágat kap el a szakadék fölött; mert mögötte vihogott már a folyosó sötétsége és belé akart harapni. „Itt vagyok . . .” nyitotta már ki a száját, amint belökte az ajtót: — nagyot bukott előre és hideg szél csapott az arcába. Koromsötét és jéghideg szoba halálos csöndje köröskörül. Aztán forogva süllyedt lefelé sűrű és hideg vízben: megállt, kezdett emelkedni, mint gyerekkorában, mikor magas trambulinról ugrott. Ki akarta dugni a fejét, de kemény lapba ütközött, a jég vastag kéreggel szorította le a vizet. A fejével verdeste a jéglapot és úgy kereste a léket, közbe ful-

doklott. Borzasztó sóhajjal riadt fel: a vánkos szájába gyűrődött, azt harapta és csókolta. Máskor hosszú, hosszú, gyötrelmes viták voltak. Budán, egy fölfeléhajló utca kopogó kövezetén gyalogolt fáradtan és magyarázott; hosszan, kétségbeesetten magyarázott a feleségének. Hogy meg kell érteniök egymást: hogy valami tévedés történt és hogy ő semmit se akar, csak jöjjön vele, beszéljek meg ezt együtt. Hiszen beszélhetnek és felelhet neki. Hiszen azelőtt sokszor könnyezve hallgatta az ő mély, egyszerű férfi-beszédét. Folyton visszatért erre és aggódva, szorongva leste a hatást. De a felesége szája még mindig fehér volt és összeszorított. Ő mindig hangosabban beszélt: kiszáradó, elfulladó torokkal, kézzel lábbal magyarázott. Nem értette, nem értette, nem értette, miért nem felel. Dühös lett, feljajdult és még szilajabban folytatta: rengeteget beszélt, öklével a szája előtt kapkodva: és most úgy érezte, hatalmasan mély és igaz és végtelenül megindító dolgokat mond, könnyek és szavak összebugyogtak és a fájdalom diadalmas szimfóniája végre előtört torkából: most érezte, hogy megtöri azt a kemény vonalat, a rettenetes és puha száj körül. Egyszerre horkantva fölébredt a sós lére, amint könnyei szájába folytak: és még hallhatta, amint bénult szája artikulátlan szavakat nyöszörög halkán: „ta-tu... ta-ba-tu... te... te... te... te...” — ez volt a hatalmas szónoklat. Az asszony helye üresen hideglett mellette, az ágyban, csak sajátságos illatát érezte még egy pillanatig, amint az álomból vissza-

maradt. Elhallgatott és feküdt. S a sötétségből s az ágy kemény deszkáiból akkor először fujt elhagyott, özvegy tagjai közé az otromba és éles halálfélelem.

II.

Délután kelek föl s az utcára mék. Három óra lehet.

Ez a meleg füllelt már is bevégzet, a szelek elaludtak. Hova menjek? Milyen fáradt vagyok. Egészen mindegy, a körútra jutok-e ki, vagy a Dunapartra. Nem, az Eskü-tér felé nem megyek, ott megint az a tompa hangulat vár. Ott jártunk akkor.

Nem, nem, nem, nem, nem. Nem kell. De mire gondoljak akkor? Borzasztó, valamire mindig gondolni kell. Ha alszik az ember, akkor nem, de aludni rettenetes. Egész délelőtt aludtam és most megint azt érezzem, mint mikor kinyitottam a szemem?

Balog, Balog, Balog. Balog hirdet a lapokban is, nem tudtam, hogy ez ott van. De hiszen ez engem nem érdekel. Engem nem érdekelnek ezek az emberek. Miért fájtok nekem, miért fájtok, miért fájtok. Valamikor ezt meg is irtam, milyen ostobaság volt tőlem. Most milyen nehéz a szívem, hogy hiába irtam meg, mert hiszen ez nem segít rajtam.

Ezt a sajtot szeretem, ez nagyon jó, nehéz sajt. Bemenjek? Huszonötért lehetne venni és majd otthon, titokban megeszem. Szeretnék sokat enni ebből a sajtból, mielőtt meghalok. De úgy, hogy ne vegyék észre. Valami kapu alatt. Hiszen nem tart már sokáig, ugy-e nem tart. Én Istenem. Én erős Istenem.

Én erős, nehéz Istenem. Nehéz vagy, nem bírnak el a vállaim, kérlek, távozz el tőlem. Régi dal, régi dal, régi dicsőségről. Régi, régi, régi dicsőségről. Régi, régi. Ez a zümmögés nem jó, ezt nem teszem többé. Akkor nyolc éves lehettem, mikor dongókat pléhskatyulyába tettem, üvegfedél alá és alul forraltam a pléht. Az a dongó zümmögött így, élesen és szédítő sebességgel pörögve a forró lemezen: aztán hirtelen elhallgatott, egy éles hanggal, mint mikor kést huznak végig üvegen, meggebedve, beledögölve a kinba. Így fájt hát akkor annak a dongónak, mint nekem. Mint nekem most. Mint nekem most. Mint nekem most.

Ugy-e ezek mind hazafelé mennek már a hivatalból. Délután van és ők délelőtt már dolgoztak, már elvégezték a munkát, ők túl vannak, feljük a kész és barátságos alkony közeledik már. Én délután keltem fel és délután születtem. Már akkor minden be volt fejezve, délelőtt felépítették a házakat, elfoglalták a helyeket és megnevezték a nevüket. Jaj, jaj, jaj annak, aki délután kel fel. Nézzed, a délutáni nőket: ők délelőtt lányok

voltak még és már szerettek és gyermekeket szültek — most fáradt és édes testök ott pihen valami kávéház homályos zugában. Most én megkapnám már őket, ugy-e. Délutáni csókjaikat és könnyeiket — és belefulladásuk rettető mámorába. És csókolhatnám a kék árkokat a szemük alatt és a szájuk két legörbülő sarkát. Köszönöm. Köszönöm. Köszönöm.

Engem délelőtt elárultak és megcsaltak. Ezek mind elárultak: lám végig az utcákban, a szobákban végig, csupa szerelmes pár, férj és feleség — és engem árul el mindegyik. Nézzed, nézzed. Hogy gyűlölöm őket. Miért vannak ott leeresztve a függönyök? Piha. Ők már mind találkoztak délelőtt és a szobába visszahúzódtak és engem itthagytak az utcán. Az utcán, ebben a hideg szájban, kétoldalt a házak vigyorgó fogsorával, amik összemorzsolnak engem. Két fogsor közt hogy megyek előre. Jaj, ők mind engem árulnak el, jaj végig a házakban: hiszen ezt nem lehet kitartani, idáig hallom. Összefonódnak és melegítik egymást. Jaj, elvették tőlem. Jaj, elvették tőlem. Jaj, elvették. Jaj, most azonnal odamegyek. A száját vigyék, de a nyakát nem adhatom oda. A két karja közül az egyiket. Én csendes voltam és jól viseltem magam. De most összekeverték a testrészeket. Nagyon nehéz a fejem. Szeretnék sétálni menni. Folyton járni kell a fejjel. Ezzel a fejjel. Ezzel az imbolygó fejjel. Ezzel a fejjel. Fejjel. Fejjel.

III.

Este volt, mire a völgybe leért Budán. A gondolatlánc már egy órája megszakadt, csak egy utolsó szó maradt még, kinzón és tehetetlenül: fej, fej, fej. Tudta, hogy valami nagyon fontosat jelent ez, aminek eszébe kell jutni, amit nem szabadott volna elfelejteni. Mikor homályos volt már az ég és alattomos kis szelek kezdtek fujdogálni a hegyek felől; egyszerre megállt és megijedt.

Ez egy nagy mezőnek a végében történt. Tudta, hogy át kell menni a mezőn, de valami benső, rettenetes nyugtalanság hirtelen megállította. Egy futó pillantást vetett a kezeire. Aztán zavartan tett még egy pár lépést. Nem lehet, mondta magában, ostobaság. Még nevetni is próbált, hogy elűzze a fenyegető rémületet, ami az imént elfogta a szivét.

De aztán újra meg kellett állania. Hirtelen, bátrabban végignézte magát, a lábától föl, a derekán, a mellén keresztül, egészen . . .

És ekkor azt hitte, a szive leszakad a nehéz rémülettől. Visszafordult, az elsötétülő út felé, ahonnan jött.

— Nem lehet . . . hebegte borzasztó nyugtalansággal és halványan nevetni akart megint. — Nem lehet . . . Itt lesz az úton valahol . . . elvesztettem.

Tanácstalanul tett néhány lépést, de aztán riadtan megbotlott. Szivverése most egészen megállt. Mégegyszer, remegve nézett végig magán, hogy talán mégis tévedett.

Nem. A lábai hosszan és feketén nyultak lefelé, valami homályba, mintha iszapba mártotta volna őket. Láta a mellényét és az óraláncot a mellényen. A két kezét, amint a rémülttől gémberedve lóg. Följebb a kabát két gombját . . . és még egy darabot a nyakkendőjéből . . . De azontúl semmi. A nyak már ködbeveszett. És több nincs.

Az úton . . . az úton vesztettem el valahol — motyogta és botorkálva megindult megint.

Kétoldalt sietve visszahuzódott a hegyoldal. Néhány cemény sáv szegte még be az eget és mélységes szomorúság.

— Az úton . . . az uton . . . mondotta mégegyszer.

Egypár gyors lépést tett előre, majd lihegve megállt. Rosszakaratu és makacs göröngyök kapaszkodtak előtte fel a kocsitig. Már egészen homályos volt, csak az ösvény látszott fehéren és szabadon és üresen. Baljóslatu alakja, amint újból végigtekintett rajta, most oly hosszú és fekete volt, mint egy ijesztő dorong, aminek leverték a tetejét. Egyszerre páni erővel fogta el a borzadály. Még nem merte kimondani, félt, hogy elájul. Aztán egyszerre tört ki a tüdejéből.

— Nincs fejem! — ordította.

Zürzavaros láрма kavargott föl körülötte. Szürke hullámok tolakodtak, összeverődtek, neki mentek és fölemeltek.

— Na ne . . . mondta még és süket fahangon nevetett, mint mikor egy álmot akarunk

elriasztani, vagy egy kísértetre ránevetünk rémületünkben, remélve még, hogy csak tréfál valaki velünk. De nem mult el. A fejetlen törzs ott dermedezett alatta és rémes volt, mint a halál és mint az undor. Fölsírt és nyöszörögve futni kezdett: két karja vészesen forgott körülötte, két ólomnehezék: összeverődött elől és néha a dereka köré csavarodott. Jajongva nyargalt fölfelé a hegyoldalban: aztán körbe kezdett futni, befelé és mindig kisebb köröket húzott. Összekunkorodott, pörögni kezdett, mint a csiga és jajongása éles zizegésbe ment át. Most hat lába volt, vékony és fekete lábak, amik szédítő sebességgel kavarták a levegőt. A hátára esett és körbe forgott rajta. Egy percig oly sebesen, hogy elmosódó korongnak rémlett. Aztán hirtelen állt meg mint akit leütöttek: egy gomolyba gubancolódva, begömbült és összehúzódott tagokkal. Kész volt.

IV.

Kész vagy, nyugodj meg.

Te szomorú és buta állat. Oly könnyű már, ami még vár rád. Az intézet parkjában ülsz csöndes árnyékban, egy padon, úgy, ahogy megmerevedtél. Két kezéd a halántékodba szorítva, fejed sután behúzva térdeid közé, térdeid felhúzva fejedig: úgy ülsz napokig mozdulatlanul. Ha az ápoló megfogja a kezéd és leteszi melléd a padra: ott hagyod a kezéd

a padon és ülsz tovább. Az állad leesett és nyitott szájad és hülyén feketéllik. Csak a szemeidben van még valami kifejezés s állati szomorúság, mint a lovakéba. Nézel magad elé a földre. Izzadt, ősülő hajad a homlokodba lóg. Mire gondolsz?

Te szomorú buta állat, akivel így elbántak. Mitől ez az aggodalmas erőlködés a szemeidbe, amint a szél végigsimít az arcodon? Még feszül-e egy utolsót elzüllött agyad, hogy egy nyomorult kis képet képzeljen a szélről és puha hajnak érezze, ami megsimogat? Begörbült ujjaid közt érz-e még egy ruganyos kis fülcimpát, amin félve babrálsz? Te nyomorult, te rongy. Haragszom rád, tudod? Elárultál minket, neki, a mi ellenségünknek. Most újra tudni fogja, hogy az ő dőfése ilyen halálos. El kellett volna bujnod, takarás mögé, mint a jó katonának, mikor érezted, hogy talált. Nem szabad megtudni neki, hogy megölhet minket: nem szabad megtudni neki, a senkinek, az ostobának, a gonosznak. Értetted? Mit meredsz rám könyörögve? Erőlködj kérlek, erőlködj, hogy ezt még megértsed. Hallod, erőlködj.

Ó, nyomorult, hadd abba. Ne kinlódj, nem bántalak: hiszen végtelenül szánalmas vagy. Legyen úgy, ahogy akartad: — mit tegyek veled? Hunyorogjon hát kihamvadt agyadban az ő elbizott szája, amin élők lakmároznak most és nyöszörögve remegj hát, mikor végre kinyújtják összehuzódott kezeid és lábaid. Ott fogsz feküdni, rossz gyerek, te, aki

durcásan és sirva elmentél, mert nem adtak neked cukrot, amit minden fiu kapott. Jól van már, no. Ott fogsz feküdni a deszkák közt és visszatartott lélegzettel vársz. És akkor lassan és kéjesen nehezedik rád az Enyészet. Először a gyomrodba fekszik és benyomja. Aztán átöleli a melled, oly erővel, oly gyilkos szerelemmel, hogy a bordáid beroppannak. Aztán megcsókol, végre, végre. Rettenetes és buja csókkal: és az arcodból mély lyukakat harap ki. Aztán lassan kiszívja a szemeidet. Aztán visszafogad magába egészen. És azt fogod hinni, hogy ő az — boldogtalan te. És igazad lesz.

AZ ASSZONY

Tizennégy éves koromban, augusztusban, esténként a nyaraló előtt sétálgattam Horovetz-néval, aki mellettünk lakott és megbarátkozott velem. Halvány, kékszemű gyerek voltam, és akkor tengerész akartam lenni. Horovetzné férje három hétre elutazott, a fiatal asszony egészen egyedül volt. Fehérpettyes, világos kék ruha volt rajta, szalaggal a derékon és bő, nyitott ujjak. Az arca most már csak úgy van előtttem, mint egy tojásdad, kicsit sárgásfehér folt, pár halvány és derengő vonallal alul — egyebet alig látok belőle. De akkor nagyon jól ismertem és néhány nap múlva nélkülözhetetlen alkatrésze lett annak a ködös, rejtelmes képnek, amit Világról és Jövőről festettem a szemeim elé.

Különben, azt hiszem, szép volt. Talán az ő szája körül láttam először azt a fölényes és öntudatos vonást, amit azóta minden asszonyi arcon keresek. Akkor magamban ezt a vonást okosságnak neveztem, mert még nem tudtam, mit jelent. Tizennégy éves voltam és úgy volt, hogy kimegyek a tengerre, nagyon messze, minél messzibb.

Tulajdonképen, most már bevallhatom (néhány év óta úgy kezdem érezni, már nem igen lesz belőlem tengerész), tulajdonképen az

éjszaki sarkról volt szó: de erről nem beszéltem Horovetznének. Horovetzné csak annyit tudott, hogy nagyon messze, minél messzebb. A folyamodványt megmutattam neki, amit az Akadémiahoz intéztem. És röviden, néhány férfias és rideg szóban vázoltam neki a hajósinas életét és hogy miként temetik el, éjben és viharban, ha a villám lesujtja fönt az árbócosár tetején.

— Az embert szépen széthuzzák, spárgával összekötik a lábát, egy darab követ tesznek rá, aztán — zsupsz!

Nem időztem sokat e tárgynál, éreztetve, hogy ezen már nem lehet segíteni, kár beszélni róla. Horovetznét nagysádnak neveztem, bizonyos fáradt jóindulattal, melyben jelezve volt, hogy percre sem felejttem el a kettőnk közt fennálló kivételes viszonyt és hogy cinizmusomon nem kell megdöbbennie: olyan ember beszél, aki valamikor maga is tudott érezni, de az élet keménnyé és fásulttá edzette.

Többnyire éles és szatírikus voltam: paradoxonokban beszéltem, holmi gunyos világításba helyezve minden kérdést és eszmét, amivel emberiség valaha foglalkozott. Horovetzné felelt. Egy-egy megjegyzésemre arcát csodálkozó és meglepett mosoly futotta be és érdeklődve közelebb hajolt. Éreztem, hogy intelligenciám megdöbbenti és elhallgattam. „S ha tudnád ki vagyok“, gondoltam.

Okos asszony. Okos szája van. Mondottam magamban este, a vánkoston és egyszerre

éreztem, hogy remegek. Közbe zavarosan jöttek a rendes képek: végtelen vizlap, csillagos ég mélyében — vizlap, mely távol a csillagokig ér. Repülőgépem, a fehér vitorlás, lassan készült a homályban. Szárnyait szétvetette és úszni kezdett: most a Plejadok csillagképéből vált ki kemény körvonala: két kezem ráfeszült a kormánylapátra és a gép feljebb suhant. A bolygók halvány korongja nagyobbodott. Különösen a Neptuné: tudtam róla, hogy gomolygó ködökből áll, víz és szárazföld még nem vált szét laza, óriási tömegében és sűrű páraiban fantasztikus árnyak nyujtóznak. Messziről a Nap: egy derengő csillag, átrémlik a ködön. A Föld picit, gombostűnyi hunyorgás, mély boltzat távolában. S akkor először fogott el valami nehéz, idegen fájdalom, hogy oly messze van, oly messze és megdőbbenve jutott eszembe az okos és erős száj, melyet otthagytam. Szivem e'szorult és elhatároztam, hogy másnap a Tengerről és a Csillagokról beszélek majd Horovetznének és hogy beavatom őt.

És másnap este beszéltem a Tengerről és a Csillagról.

Valami szenvedő volt akkor az arcában. Künt a kertben már aludtak a nehéz barackfák. És egyszerre, a holdfényben láttam, amint elmosolyodott.

Ismeretlen érzés volt.

— Untatom? — kérdeztem gögösen.

— Dehogy, — mondta melegen és megkapta és hirtelen megsimogatta a kezem, —

Csak valami eszembe jutott. Beszéljen Fricike. Ez nagyon érdekes, a Naprendszerrel.

Kinyújtottam a karom és most úgy álltam ott a kerítés előtt.

— Az a sötét folt . . . tetszik látni . . . azt még nem ismerik . . . A többiről mindről tudják már, álló csillag-e vagy naprendszer . . . de azon a sötét folton még eddig nem láttak csillagot soha. Egy luk, amin keresztül valami egészen ismeretlen sötétségbe nézhetünk. De lesz majd egy gép . . .

És egy végtelen ívet írtam le a karommal.

Lehanyatló kezem a mellét súrolta. Hirtelen elhallgattam. Elbúcsúzott és bement. A veranda lombjai közt tűnt el a világoskék ruha.

Kint a kertben, a baracfák alatt sétálgattam akkor, zsebretett kezekkel sétálgattam és fütyörészttem. A kerítésen túl oly mély és ónszínű volt a Duna: csak néha szikrázott föl valahol. A malom ablaka légegett a tompaságban. És egyhangúan zizegtek a csillagok: tücsök és csillag, mindig együtt láttam és hallottam őket és azt hittem, a csillagok zizegnek.

— Azt hiszem, most látott valamit belőlem — mondtam ünnepélyesen és megnyugodtam. — Kár, hogy az üstökösökről és az északi fényről már nem beszélhettem.

A kerítésre könyököltem, s arcomat, mely akkor lágy és finom és fejletlen volt még, arcomat odaszoritottam két lécz közé. Aztán behívtak és lefeküdtem. Mig az ösvényen

végig haladtam, olyan érzésem volt, mintha bársonyon járnék, valami távoli és homályos dolog emelgetett föl a földről és nem éreztem a testem súlyát.

— Ő szép — mondtam rémülten, abban a pillanatban, amint a paplant fejemre huztam. Emlékszem, hogy ájulásszerű és szédítő mámor fogott el erre a szóra : folyékony hús olajban úsztam. A Tejút volt az, amiről annyit beszéltem. A tiszta és csillagos égen hömpölyögtem keresztül, folytam lefelé.

Egy óra múlva minden átmenet nélkül és egészen váratlanul a következő képet láttam :

Horovetznével állunk a Dunaparton, a malom előtt. Az asszony előrehajlik és egyszerre halkan, egy hajlékony és lágy mozdulattal, mintha csak jobban ki akarná nyújtani magát, belefordul a vízbe. Utánvetem magam és derékon kapom el. Egy ideig egymás körül forgat a víz. Aztán földet érek. Kiugrom és magam után vonszolom. Szemei be vannak csukva, a szája félig nyitva, csak felső fogsorát láthatom. A vállamra dobom fel, úgy, hogy feje és két keze hátul lelóg. Két vizes térde nehezen rátapad a derekamra. A langyos víz lábszáramon csorog végig. Borzasztó nehéz : nem bírom tovább. Lihegve, szándékosan megbotlom és összeroskadok. Ruhája most arcomba gyűrődik, fuldoklom. Rugdalózom, hogy kikeveredjek ; mindig szorosabban tapad rám a vizes ruha és hörögve hallgatok el.

Ez a kép nagyon megrémített és majd

elájultam a szégyenkezéstől, amint hirtelen eszembe jutott, hogy mit szólna Horovetzné, ha tudná ezt a gondolatom. Valami képtelennek és irtózatossnak tűnt csak gondolni is erre. Próbáltam komikusnak és furcsának találni, nevetni rajta, de nem ment. Szivem akadozva dobogott és Horovetzné arca egyszerre oly fájdalmasan, oly távolian, oly titkosan tűnt fel a homályból, hogy pillanatra minden tagomban undort éreztem magam iránt és mélységes megvetést. Elviselhetetlen volt. Egyszerre ellenállhatatlan kényszerben jelentkezett az érzés: hogy Horovetznének azonnal és haladéktalanul elégtételt kell adnom, valami mély és gyötrelmesen édes megalázkodással: meg kell csókolnom a kezét, vagy a ruháját s így meg kell értetnem vele, hogy mily igaznak és szomorúnak és végtelenül jónak tartom őt. S hogy most azonnal meg kell tudnia, hogy rá gondoltam, mikor a csillagokról beszéltem s hogy nem, nem, nem vagyok cinikus s hogy ő oly végtelen, mint a Tejút és hogy minden csodálatos és hogy repülni fog ő is, mert nem hagyom itt a porban és szomorúságban. Igen, igen, mindezt meg kell tudnia.

Hogy egészen őszinte s precíz legyek: e felindulásom nem egészen elvont érzelmi folyamat volt: homályos remegéssel egy képet láttam magam előtt. Oly igazán s mélyen s tökéletesen sikerül majd beszélnem, — így mondta ez az érzés — hogy Horovetzné végre egészen átérzi a dolgok mélységét s egy fel-

szabaduló zokogás rohamában fejét karomra hajtja s én lassan simogatom a haját.

A következő percben kint voltam az udvaron. Lüszerkabátomat a lépcsőn gomboltam még be. Átlopózkodtam a tulsó veranda felé. A gesztenyefa alatt egyszerre megláttam a fényt: az ő ablakuk ki volt világítva. A mellem úgy feszült, vissza akartam fordulni. Egyszerre kinyílt az ajtó és a fénysávból a kék ruhát láttam kifordulni. Már akkor tudtam, hogy egyetlen szót se fogok szólni.

— Ki az? — kérdezte riadtan, amint a sötétben meglátott.

— Fricike, maga az? — mondta újból a csöndben.

Nem feleltem.

Még a suhogást hallottam. Aztán ott állt mellettem egy meleg és puha tömeg.

— Kedves, hát maga még fent van? Mit csinál itt?

Nem feleltem. Akkor először hallottam életemben asszonynevetést. Az arcomat csókolta meg és fejemet pillanatra a melléhez szorította.

— Képzelve, Fricike, megjött az uram, nem is vártam. Most átszaladok borér.

Egy percre egyedül maradtam. A kerítésen néztem keresztül és megláttam a Vénusz csöndes korongját. Egész testemben csönd volt. Már jött is vissza.

— Na, jóccakát, Fricike, pá — sietett. Az ajtót becsukták.

És akkor a sötétben halványan s derengve először bukkant fel megzavarodott szivemben egy távoli sejtés, hogy van valami a földön, ami fontosabb a csillagoknál s a végtelennél s kietlen ködfoltoknál a naprendszeren túl és hogy a csillagok és a tenger talán valami nagyon buta dolog, velem együtt.

Még valamit mondani akartam. Éreztem, hogy még valamit mondani kell, a kivilágított ablak felé indultam: de abban a percben az ablak kihunyt és elsötétült. Mi ez, mondtam és megálltam. Mi ez, ismételtem magamban dacosan és sürgetően, mi ez, mi ez. Mi ez, suttogtam utoljára oly halkan és oly fájdalmasan, mint az esteli szél, mely arcomba csapott: vacogva és dideregve. Mi ez? Mi történt?

Mi ez? Mi történt veled, vékonycsontú, didergő gyerek, ki most úgy tágranyitod a szemed? Mit állsz itt legörbült szájjal, mint a vadember, ki előtt villám csapott le — ismeretlen, félelmes és fenyegető gonoszság. No jöjj, ne állj itt mit állsz itt az ablak előtt? No jöjj, fussunk, fussunk az országuton, vagy gyerünk ki a mezőre, hallgass ide, beszélj hozzád, ne figyelj arra az ablakra ott, gyerünk innen. Azok rosszak, gonoszak és ostobák: hallod-e? te kicsim, te édesem, nem méltók hozzád, no jöjj. Ne gondold rájuk, no jöjj már. Hiszen összeverődnek vékony kis térdeid: mit akarsz itt? Nézz a szemembe: nem ismeresz? Én ismerlek és az egész lelked

ismerem: én szeretlek és tudom ki vagy: — te kis bolondom. Nem, nem, neked van igazad, a csillagok és a tenger — ez az igaz és ez a nagy és magasztos — de látod, ezek nem érdemlik. Másképen fogjuk azt csinálni — no jöjj már, ne hallgatózz. Ahhoz a szájhoz másképp kell beszélni és én majd megtanítlak — és nem megyünk ki a tengerre, hallod-e, azért se megyünk — ők nem érdemlik meg, hogy kimenjünk értük a tengerre... ők nem érdemlik meg a csillagos eget, melybe szomjas kis arcod felemelted. Látod-e, én ismerem ám őket és mondok majd neked valamit — — látod-e, erre van szükség, mert ők csak derékig állanak a csillagos égben és az arcuk lefelé figyel. És nagyra nyitott szemekkel kint hagyott téged dideregni és vacogni a sötétben — azt az arc, amit a Plejadok csillagképébe belerajzoltál. Kicsikém. De nyugodj meg. Én jobban ismerem azt az arcot és tudom, mit jelent — tudom mit jelent, a gonosz és rossz és hitvány. No jöjj, menjünk már innen — látod az izmaimat? már nem véznák és törékenyek, mint a tiéd — erősnek és keserűnek kell lennem, hogy megbosszuljalak.

KÖNNYEK

— Igen, doktor úr.

— Igazán különös, sajátságos eset. Egészen józanul és okosan szeretném előadni. Tudom, valamelyes ideg-dispozíció az egész, tudományosan meg lehet magyarázni. Nem is vitatkozom én, hanem majd megpróbálom elmondani a szimptomákat, úgy, ahogy én látom őket. Én ezen sokat gondolkodtam és magam is csináltam elméletet a dologról.

— Ó, nem mintha azt hinném, hogy ön segíteni tud rajtam. Bár talán lehet ezen segíteni is, nem tudom. Hiszen az természetes, tisztában vagyok vele, hogy betegség. Amint itt ülök, szemben az állótükörrel, látom az arcomat: sápadt, békés és szelid fej, vörössesszőke haj, enyhe és nyugodt szemekkel és ezek a szemek olyan különös, idegen szomorúsággal néznek most rám . . . Igen, ezek a szemek . . .

— Persze, mondom, nagyon furcsa. Egészen egyszerű és szokott valaminek is nézhetné az ember, amiben semmi rendkívüli nincsen . . . Nos, éppen azt akarom megmagyarázni doktor úr . . . hogy ez nem egyszerű és nem szokott . . . hogy mindennek mély és nagyon súlyos — jelentősége van — és hogy ez egy egészen új és titokzatos — titokzatos betegség — bizonyosan betegség.

— Végre is — megpróbálok beszélni róla. Nézze, várjunk csak, objektív leszek. Tudom, idegbeteg vagyok, doktor úr, mondjuk ki nyíltan, idegbeteg — és tudom, milyenek az idegbetegek. Szigorúan és kiméretlenül, kívülről vizsgálom magamat és megállapítom, hogy a hiszterikusok és kéjlegők egy fajtájába tartozom, azok közé, akik az idegeik beteg érzékenységet valami állandó és zsibbasztó izgalommal kell, hogy narkotizálják. Az én fajtámból kerülnek ki, bizonyosan az én fajtámból kerülnek ki az ópiumszívók és hasisélvezők is — az alkoholisták és játékosok — és azok, akik a képtelenség és fürtelem iszonyatos és eszeveszett örületéig feszítik a szerelmet . . . Csakhogy ők a tulsó végleteken vannak.

— Míg én . . . Nézzen a szemembe doktor úr, nyugodtan és búsan kiállják az ön erős tekintetét. Ezek a szemek.

— Azt szeretném tudni, megállapította-e már az anatómia . . . hm azt a csudálatos és érthetetlen kapcsolatot, ami a lelki jelenséget egyszerre és váratlanul testi jelenséggel köti össze. Ime, lelki bánatom van, lelki érzeteim . . . Valami elvont dolog. Aztán egyszerre szorongást érzek — összezavarodik és elhomályosul valami az érzetek között . . . s a következő percben víz, igazi, tapintható víz árad belőlem — konkrét jelenség — amit egy elvont, valótlan tünetény idézett elő. Mintha gondolat és érzés térben és időben anyagot formálhatna . . . a képzeletem — érti?

— Ön mosolyog. Ezt tudománytalannak és naivnak tartja, értem. Hát akkor más valamit mondok. Nem gondolt-e még arra — nem vette észre ön... azt a sajátságos hasonlatosságot... a könnyezés és... és a szerelmi mámor között? Én régen, csodálkozással és elfogódva észrevettem. Mindkét esetben (no, milyen tudományos vagyok, így mondom: eset) mindkét esetben az életérzésnek nagyon erős, borzasztó fokozásáról van szó — egyik esetben ujjongás és diadal, — görcsös fájdalom, görcsös félelem feszíti élettudatunkat a másik esetben. Görcs mindakettő: rettenetes, túlzott energiák kapaszkodnak az élet libegő árbockötelébe — a hajót veszekedett tarajok forgatják — táncol az élet, vagy ilyesvalami. A kéz és a gyötrelem görcse — érti ön? Fölzaklatott és riadt lelkünk tudónkbe, torkunkba, szívünkbe szorulva vonaglik. Valamit várunk: borzasztó és rémületes megoldást, valamit, ami a halálhoz hasonlít. A fejünket gránitsziklába fűrtük bele, most halántékunk lüktető, irtózatossággal tartja szétfeszítve a sziklarepedést — de már nem bírja tovább — a következő percben lihegve elernyed majd s az összezsugorodó kő szerteroppantja koponyánkat. S ekkor, a kéz s a kín tetején egyszerre megszakad a görcs — hirtelen nyugalom áll be és kihűlt szívünkbe vér szivárog el. A láthatatlan kéz elereszti agyvelőnket s halálos megkönnyebbülés remeg át a boldog idegek billentyűin. Megnyugszunk és a halált érezzük. Most halk folyam indul meg belülről, előnti a partokat. Ez

a kék mindkét életjelenségnél ugyanaz: nedvek távoznak el a testből, nedvek a megszakadott görcs magvából, amik méreggá váltak volna a megfojtásnak. A gyötrelem tetején duzzadt szemünkbe, szökik fel a nedv... a szerelmi mámor teljében — igen, doktor úr.

— Ő nem, egészen nyugodt vagyok. Mosolyognom kell az ön aggodalmán. Azt akarom csak megmagyarázni önnek: ezekért a nedvekért volt a görcs, ez a megoldás, ez a megváltás, ez a felszabadulás — és ez a kék. Hogy a lelki jelenség — ijesztő vágy és rettenetes gyötrelem — testi jelenséget vált ki és belefűl — boldog, végtelen és tragikus halállal eltemetkeznek a testbe, megadja magát... Ez a lélek hódolata a test előtt — ő százszor, százszor éreztem! A megfeszült, megfeszített lélek elhanyaglik — átöleli kacagó szerelmese lábait és csiklandozó bőrét ájultan csókolja meg... Így képzelem.

— Nagyon köszönöm, doktor úr. Jobb is, ha így nevezem: mondjuk hát, ez „a kék pszichológiájának egy új elmélete“. Ön igen figyelmes, tudom, hogy kicsit kuszán beszélek. Igaza van, ez nem is tartozik ide.

— Én magam, hiszen én magam ismerem ezt a kérdést... én csak a véleményét jöttem kikérdezni... Mit gondol ön erről?... És hogy is kezdjem csak?... Petyhüdt és fáradt vagyok. Valami nagy, ostoba nyugalom van most bennem: egy csendes folyó árad, áradozik, messziről figyelem... Messziről hallom, amint beszélek... Nagyon csendesen és egyhangúan beszélek, nem

fárasztja önt ez? Most ne szóljon közbe egy ideig, amit még elmondok, halkán és nyugodtan áradni fog belőlem és én lassan behunyom a szemem.

— Szóllottam eddig a kéjről és beteg kéjelgőnek neveztem magam. Érti-e már: a fájdalom kéjence vagyok: nagyon furcsa, nagyon furcsa betegség, hm. Bizonyos, hogy csendes és melankólikus természet vagyok, de nem ez a fő. Nem, az igaz, nem járok emberek közé. Látja, ez a szobám: — szeretem. Szeretem a szürke függönyöket és a kályhát, mert félhomályba van és konokul, makacsul hallgat, ásító ajtókkal. Nem, már régen nem zongorázom, — de ülni szeretek a zongora előtt, félkezem a billentyűkön pihen és hangtalanul rémítgetem a csendet. Várom, alkonyodik-e már — lassan homályosul, a falak ráncosok lesznek s mint két kimerült szem árkában: a két ablak alatt fekete gyűrűk torlódnak fel az árnyból. Még néhány percnyi szünet — érzem már, némán s boldogan indul szívem felé a néma bűn. Valamit közbe kell vetnem, mielőtt a folyamatról, kéjelgésem processzusáról beszélnék. Nem vagyok szentimentális és gyűlölök minden pátoszt. Ezt tudnia kell, hogy megértsen. Ami az én lelkemben végbemegy, mikor szemeimmel bűnözök: annak nincs köze életemhez, kudarcaimhoz, apró és ostoba körülményekhez, melyek körülvesznek. Nem életemet siratom s nem dolgokat — ostobaság. Ez egy folyamat, amit előidézek magamban — mámor és kéjelgés, öntudatos pszi-

hikai művelet. Figyeljen — most érzem, el tudom mondani önnek, hogyan történik — most egyszerre tisztán és világosan érzem. Látja, amint itt a zongora előtt ülök — sokszor az az érzésem van, hogy hangokat kellene megütnöm — cis, cis, dé — és világosabban, érthetőbben szólnék ezekkel a hangokkal. Nem gondolt-e még erre? Az agyunk szintetizáló, spekulatív produktumait, szóval értelmi gondolatokat nagynehezen körülírunk még szavakkal — de szeretlen és merev, formálhatatlan kérges a szavak, mihelyt arról van szó, hogy egy ad hoc, önmagából fakadt és külön lelkiállapotot, szóval érzelmi állapotot magyarázzak. Persze, ha meggondoljuk, ez nem is lehet másképp . . . A szavaknak történelmi fejlődésük van s megállapodott általános fogalmak fűződnek mindegyikéhez — hiszen a legtöbb szó eredetileg egészen mást jelentett, mint ahogy én most szeretném . . . Szerencsétlen küzködés . . . De homályosan érzem, hogy száz és száz év múlva, mikor majd egészen pontosan és elhatárolva megkülönböztetik majd az emberek az agy érzelmi és értelmi működését s mindkettőnek célját tisztán látni fogják — hogy akkor a társalgás nyelve zenei hangokból fog állani, mert érzelmi és hangulati szuggesztió lesz az emberek érintkezésének a célja — és ennek a célnak ama zenei nyelv felel majd meg, mely akkor világos és érthető lesz s minden érzésre félremagyarázhatatlanul egyetlen árnyalattal felel. Szavakkal írni fognak csak — ó, plebejus szavak, durva és csökevényes

fegyverei most egy harcoló s végső boldogságaért küzdő, még meg nem állapodott társadalomnak. Szavak, szavak . . . most egyszer hadd bibelődöm veletek, összecsomózlak, raklak, rendezlek titeket. Hadd veszek egy hosszú, nehéz lélekzetet . . . Figyeljen, én is figyelni fogok.

— Mikor kezdődött s hogyan fejlődött ennyire betegségem — nem tudom. S ha tudnám is, nem ez a fontos. Most már annyira vagyok, hogy jól ismerem ennek az állapotomnak természetét s a roham egész lefolyását, úgy, amint előidéztem, tisztán tudom előre. Ime, ahogy mondtam, itt ülök a zongora előtt s kezeim a billentyűkön pihennek. Alkonyodik. Ravaszul és óvatosan figyelek: odakünt elhalkul a lárma s néma vizek kezdenek kopogni; tik, tak. Tik, tak, mondja az óra is. Tik, tak, tik, tak, mondom, s zúgatom fejembe a szót, mintha telefonkagyló zúgna a fejemben. Most, most: érzem, közeledik. Egyetlen, nehéz hangot ütök le a zongorán s a meglökött húr felmordul odabent az öbölben. Még nem jelentkezik? Tüdőm lassan szivárogni kezd: a két tüdőszárny megereszkedik — már nehezül, lassul a lélegzet. — Most, most. — Még nem. — Még kell valami: egy szó, akármi ez: „nyomorúság“ — de értse meg, ez a szó csak kisegítő, irritáló eszköz: ezt a szót mint valami fájdalmas, kemény tárgyat óvatosan és kegyetlenül lenyomom tüdőmbe, hogy a lélegzet nehezebb, lihegőbb legyen. Nehezebb, lihegőbb lesz: — most gyorsul a vonaglás s

torkom már szorulni kezd — arcizmaim megnyúlnak s alsó ajkamat előre, kéjelegve, görcsösen mozgatom immár — orrcimpáim remegve tágnak — halk hörgés bugyog fel a mélyből — ó nyomorúság! élet nyomorúsága! — és most kifordult szemeimbe égőn szökik fel s jajongva zuhog le a könny. Ó, most érzem, zizegve, virgonc szaladással lefut az arcomon — ó boldog nyugalom, rettenetes gyönyör. Érti-e már?

— Érti-e már? Esténként, ha megnő ablakom előtt ennek az utcalámpának az árnya és felfut a falon — nesztelenül felszedelődzöm és leosonok. Kerítések vonulnak fel sorban és gyanakodva, összehúzott szemekkel sandítok be üres telkekre, hol rozsdás kölöncök lustálkodnak. Ostoba, pállott üresség. Még nem jött el az én óráim. Elhagyott utcákon úgy bánt a csönd, mintha óriási kagyló bongana, keresztülfutom őket és ismert tájakat keresek. Most százszor átélt utcák következnek, gyűlölt és gyilkos vidékek, melyek kikoptak már lábaim alól. Tessék elhinni, alapjában hideg és érzéketlen vagyok: élet és halál iránt egészen megbénult érdeklődéssel, ezek közönyös dolgok nekem. Mi van még? Még néhány üres utca — most boulevard-ok következnek — most szép nők suhognak elő mindenütt. Ohó, értse meg, már dagad és nőni kezd egy gondolat, amibe megkapaszkodhatom. Ez itt: nők, nők. Szép, szép, szép nők. Igen, ez talán az egyetlen lehetséges dolog — gondolom újra meg újra. Szép nőnek születni — igen, ez lett volna talán egyetlen esélyem. Doktor

úr, keserű haragot érzek a nők iránt, irigylem őket. Gyermekkoromban, emlékezem, dühös mérget fojtottam magamba, mert gyöngédségről s udvariasságról beszéltek nekem s intettek irányukban — már akkor meggyülöltem őket. Nem akarok jó lenni hozzájuk — érzem, hogy fölénnel kell megvetniök az én bús férfi mivoltom. Őértük van minden s mi, mellékterménei a fajnak, csak arra, hogy őket megtermékenyítsük: — az élet gyümölcsei ök, létrehoztak bennünket, mint egy szervet, amire az ő testüknek szüksége van. Leválasztottak örökké élő testükről — s mi gyötrődő, pusztuló szervek nyüzsgöve hízunk körülöttük s várjuk az áldozatot — hogy aztán lerohadjunk a földre, ha koponyánkátkozott tartalmát, görcsös vágyak kocsonyáját, nyomorult agyunkat kilöveltük az ő testükbe. Érti-e doktor úr, mi halunk csak meg, levelek, porzók — a fa, a nő halhatatlan. Borzasztó. Kötéllel a nyakunkon mélységekbe ugrunk utánuk — velük vagy nélkülük — mindig miattuk halunk meg. Egyszer nyavalyásan, vonagló görcsökkel a tudómban, vágytam egy nőt — s irtózatoss kínokat csomózott torkomba az irigység, hogy szeretem s hogy oly szép s hogy nem én vagyok ő. Ki szerettem volna tépni a száját — s rettenetes volt, ahogy betelt s önmagát csókoló szemei öntudatosan s borzasztó fölénnel borultak el a kéjben, mikor áldoztam neki s azt hittem, én fogok győzni. Aztán hihetetlen levertséget éreztem és elsötétültem, mint az éj — mikor úgy nyujtotta felém

csókra a kezét, hogy éreznem kellett: erre a mozdulatra a természet tanította őt. Egyszer ájult düh fogott el, egyenesen s nyugodtan állott egy kerítés előtt és én valamiről beszéltem. Akkor láttam, nem figyel rám és szájszögletében kihívó és bódítóan szép mosoly jelent meg. A kezében valami könyv volt, odakaptam, kitéptem a kezéből és odavágtam szoknyái elé. Ő nyugodtan, egyenesen állt tovább és ugyanazzal a mosollyal mutatott a könyvre: „vedd fel“ így szólt. Sötétséget éreztem, egy pillanatra elállt bennem valami — s amint görbült háttal lehajoltam a könyvért, esküszöm önnek, a halál süket szele volt az, ami akkor hajam közé fujt. A súlyosan omló szoknyák mintha rettenetes magasságban elzárták volna a világot és én valami ürességbe zuhantam. Behunytt szemekkel átadtam a könyvet, elmentem onnan mint az alvajáró s akkor a lelkem is üres volt, mint a temető. Abban az időben, szerelmem egész korszakában nem tudtam sírni — de ezen az estén magamra maradtam és rájöttem, hogy gyűlölöm őt, reménytelen és veszett irigységgel gyűlölöm. S nyomorult férfiember, hosszan és elvadultan bolyongtam — este kábultan mentem föl s kongó fejjel feküdtem ágyamban és fuldokoltam órákon át. Ájult álmom következett: éjfélben tompa és halálos álmomban jöttek csak meg a könnyek és én hanyattfekve, hangosan, sípolva sirtam föl álmomból. Akkor két órán át úgy patakzott szememből a könny, nyirkostócsa maradt a padlón. Rettenetes kéj volt: azóta nem szeretek nőt.

— Igen . . . aztán nem találkoztunk — miért kérdi? Nem mentem többé hozzá vagy ő nem akart látni többé — mindegy, nem emlékszem. Most már tisztán látom: nem őreá volt akkor szükségem, mikor vacogva vágytam rá hónapokig ez éjszaka után — hanem az emlékére, amit felhasználtam, hogy egy igazabb s hozzám méltóbb, magános kéjt formáljak belőle: az én gyötrelmem kéjét. Hordoztam magamban, csörömpölve jött utánam. Esténként, a második felvonásban föllopakodtam s behúzódtam páholyok sötétjébe. S akkor megmerevedett s kinyúlt arccal és csukott szemekkel türtem, hogy átgázoljanak testemen a vad futamok. Mint valami paripák, úgy gázoltak a futamok és én egészen dermedten és sötéten szóltam le a szívemnek: ezek a borzasztó, dagadó jajgatások. Ezek a szabadulni vágyó, ágaskodó paripák, zürzavaros, gonosz és kábító káosz, ami szétpattantja az agyvelőm eresztékét: ez az én gyűlöletem, iránta. Ezek a szorongató és kérlelhetetlen daganatok — ez ő. Ő nyomorgatja, döfködi, kínozza odalént a húrokat — ő bugyborékol gúnyos nevetéssel a triangelek között és ő bűg és nyög és jajong fel hozzám az oboákból. Egész szavakat vettem ki néha egy elvont hangban: hihetetlen. Három hang egymásután — cis, cis, dé — és ez egy szót jelent, átcikázik az agyamon. Akármit, ezt: jaj: mi lesz, jaj, jaj: — de azért mindig ez lappang benne: nyomorúság. Ilyenkor úgy lövel ki szememből a könny, mint valami égő zsarátnok: — de nem tökéletes a kéj — a

duzzadt szem hirtelen megszikkad és nem tudja kilögni jól a vizeket.

Dehogy . . . hiszen mondtam, hogy elfeledtem aztán . . . Mondom, nem ő maga volt fontos . . . később elmosódott ez a kép és csak a készség maradt meg. Opera se kellett már: hozzászoktam, hogy egy verkli is megtegye ugyanazt a szolgálatot. Estefelé, elsötétült és nyomorúságos kapuk homályában keresem: egy tűzfal mögött megállok és sóvárogva lesem, mi vár rám. Népligetek körhintája mellett különösen szeretem: — vidám nyekergés, tetszik tudni valami külvárosi népdal, ilyen: „Mikor tavasszal, enyhe napsugárban mosolygott ránk vasárnap reggele . . . Várjon csak, eldúdolom . . . la-lalla-lala . . . így, emlékszik? A verklik rendesen vidáman játszák és sebesen, pedig lassú és szomorú a melódia, andante è come triste, — mit mosolyog? Akkor az első és második sor között megállok és nyitott torkomon engedem lefolyni e dallam gyűlölt szentimentalizmusát. Sikátorok sötét és lappangó árnyékában várok rá sercegő utcalámpák alatt. A hold vissza szalad előlem és kisebb lesz — — azután akkora már csak, mint egy kis csillag . . . Most megint azt a sort, — ohó, liheg már, vonaglik már — . . . folytatok csak, zuhogjatok csak átkozottak . . . nincs kegyelem . . .

— Éjféiben café-chantant-ok lármájába vonszolom ezt a magános testemet. Képzelve csak, a dobogón festett arcú nők hegedülnek . . . úgy tépik a reszelős húrokat, mintha sajgó

és viszkető idegszálaikat tépnék ki rozoga testükből — feketét rendelék és így megy ez órákon át. Akkor meg így szólok magamba: csönd. Vigyázz, az éj közeleg; — mi van még?

— Egyszer, még novemberben, kint jártam a törvényszéki boncintézetben is. Sziszegő gázlámpák alatt néhány orvosnövendék dolgozott, barna, szétvagdalt hullákat metélték. Hátról, a homályban egy nagy láda állott: ide dobálták be a már feldolgozott részeket, — s a homályban karok és lábak és törzsek kavargottak a láda bűzös fenekén — s alul, egészen alul néhány vigyorgó és leszikkadt fej, teljesen kiszáradt szemekkel... Akkor hazamentem s otthon órákon át ültem a tükör előtt és néztem az arcom. Elferdült szájam huzogattam és gyötörtem, lefelé, az állam felé... nem akartak jönni... a fogamat csikorgattam... két ujjal fojtogattam a nyakamat... átkozott, ... átkozott szemeim... dögöljete meg... muszáj...

— Máskor emlékszem, simán és szépen sikerült. Temetés, ilyesvalami, egy katolikus temetőben. Sok ember, a pap unottan gajdolva hadarja: „requiem aeternam...“ Csatakos ködben a hosszú, hosszú jegenye... állék... Furfangosan várok, míg elmegy mindenki s egyedül maradok. Akkor oly édesen és nyugodtan közelgett... a puha és borús, süppedt homokon hangtalanul mozgattam a szájam és mellemen át daloltam: isten! isten! milyen kevésbé fontos mindez! Istenem, miért csufol-

tál meg bennünket! S némán folydogáltak akkor. Utánna halálos nyugalom következett, mely napokig tartott.

— Néha, de ez ritkábban, váratlanul s hirtelen jön; nem számítok rá, fél perccel előbb nem is tudom még. Egyszer fényes nappal, a vásárcsarnokhoz közel siettem, az utca másik oldalán hajlotthátú és nagyon vén ember jött; ősz, hosszú szakállal. Nem látott, egyszerre egy uborkát szedett ki, megállt, nem bírta tovább, beleharapott. Szemeit behúnyta és ráncos pofáján két oldalt lecsurgott a lé, mintha zöld könnyek zuhogtak volna. Ádámcsutkája ráncosan mozgott, míg gyötrődve lenyelte. Mintha a szivemből szakadt volna fel, úgy szökött szemeimbe a rettenetes száanalom. Nem tudom, hogy történt, világosfejű és hideg vagyok s túl minden gyerekes szuggeszión, száanalomról, öregségről.

— Tovább megyek. Hozzászoktattam magam, hogy parancsszóra szinte s akkor ömöljön túl fájdalom mámore, mikor én akarom. Vannak helyzetek és körülmények, melyek közt mámor-állapotom szinte feltétlenül beáll — érti? S ezeket a helyzeteket most már ismerem s elő tudom idézni. Vannak szavak, amelyeket el kell csak mondani... és vannak emlékek és arcok és tárgyak, amiket magam elé kell csak tenni... És vannak hangok, két hang a zongorán... És főleg, ó ez a legfőbb, vannak könyvek és gondolatok... Elhiszi-e? Vannak könyvek, amiknek lapját felütöm...

Ezt hallgassa meg. Kérem . . . hajoljon közelebb . . . nem kopognak?

— Hát aztán . . . no, mi van még. Nekem nagyon sok könyvem van . . . Nagyon jól ismerem a könyveimet . . . egyet többször elolvastok . . . sokat kívül is tudok. Itt feketéllének az üvegablak fenekén, látja? Végtelen, meddő sétáim után hazajövök, bezárom a kandi, kíváncsi ajtókat és bereteszelek mindent. Akkor lefekszem, a lábaim reszketnek még a járástól — és akkor körülveszem magam velök. Körül nézek. Zárva vannak az ajtók? Nem közelednek alattomos, nevető nők a kulcslyuk felé? Egyedül vagyok. Egyedül hagytak minket. Mégegyszer, lopva nézek körül — aztán kéjelegve lapoznak ujjaim a simuló lapokon. Ismerem már a lapot és ismerem a mondatot és tudom, milyen szóval kezdődik . . . Kérem, ne szóljon . . . ezt már meg kell hallgatni . . . ez igazán furcsa . . . Nézze, találomra kivesszek egyet . . . Dosztojevskij „Raszkolnyikov“-ja . . . Akárhány olyan sor van benne, látja, ami nekem kell. No ez . . . nézze. Mikor Raszkolnyikov azt mondja Porfirnak, maga elé nézve, elfeledve mindent, rettegését, a büntetést, egész riadt, szorongó, szükölő életösztonét — azt mondja: „az igazi nagy emberek már itt a földön nehéz bánattal járnak.“ Ezt csöndesen és ravaszul olvasom el s elfojtok minden gondolatot. Akkor már árad, dagad görcsös szememben a süket könny. Most átfordítok . . . ide a végére . . . Raszkolnyikov Szibériában a

fásult közöny és gögös életmegvetés egy éve után, egyszerre meglátja fegyencársait, kikkel egész nap együtt volt: — s kinyilván agya az ájulás után, mint valami villámcsapás, úgy döbbenti meg az első gondolat „hát olyan nagy dolog ezeknek az a tenyérsi folt, az ablak rácsai közt — s az a forrás, melyet naponta egyszer látnak, munkábamenet, hogy érdemesnek látják élni miatta?” Ezeket a sorokat soha sem olvastam még el áradó, boldog, nyomorult zokogás nélkül.

— Igen, doktor úr a könyvek... Ó, ingyenc falataim, drága könyvek. Ó, csemegéi nyomoruságomban kéjtelgő szivemnek. Nézze, itt vannak mind: — hozzászorítom őket a szemeimhez — nincs egyebem náluk. A büszke, tragikus Hamlet... s azok a sorok, mikor Ofélia elé ül... Vagy Zarathustra, az a rettentő vers, a zokogó visszatéréssel végsoraiban: „Még sohasem találtam asszonyt, akitől gyermeket szerettem volna... ha csak nem ez az a nő, akit szeretek... mert szeretlek, ó, örökkévalóság! Mert szeretlek, ó örökkévalóság!” Két mondat Schopenhauerből... Nézze, nehéz, ujjnyi betűkkel, berámázva, itt a falon. „Das Leben ist etwas, dass nicht sein sollte” meg ez: „Úgy látszik, nem érdemelünk jobbat e kettőnél: „élet és halál” — mint valami képet, egy böcklini misztikus jelet hosszan és mereven nézem e két keretet innen... Remegő hangtalanul vonagló szájam hosszan, nehezen gyötri szemeim... borzasztó... már jön... akkor

hirtelen átdobom testem a vánkoston . . . arcomnak két petyhüdt árka buján, mohó vággyal érzi már csurogni a vidám vizeket . . . igazán . . . higgye el . . . ugy-e furcsa? . . . Nagyobb ez minden szerelmi kéjnél . . . ezekkel az eszmékkal . . . ezekkel a szavakkal kéjelgek buján, reménytelenül, meddő gyönyörökben . . . magános férfiember, akit a bárgyú természet megtagadott, meggyűlölt. Üres és tátongó eszmék . . . igazság . . . igazság . . . igazság . . . itt vagyok borus szemeimmal . . . én nyomorult, fölösleges élet . . . ölj meg, igazság, tedd lábad a fejemre . . . eszmék, egy más dimenzió testeit . . . forró testek, amiket lihegve ölelek magamhoz, amiket összeszorított szemeim közé ölelek, míg elfullad öntudatom a gyötrelem gyönyörtől . . . Lábam, kezem, sárga, riadt arcom a tükörben . . . gyűlölöm, elhányom őket magamtól . . . nem kellene . . . nyögve, kapkodva meredek rátok . . . jaj, jaj, csavarjátok ki a testemet, mint a haszontalan és vizes ruhákat . . . fonódjatok a nyakamra . . . gyűrődjete a szemeimbe . . . gyurjátok ki belőle minden szemetet . . . én idegen testem . . . gonosz pántok . . . zuhogjatok csak . . .

— Eh mit, nem akarok megnyugodni . . .
Hagyjon . . . Mit akar? Hogy mondta?

— Hogy én azt nem értem . . . Hazudom, én? . . . Hogy a tudomány . . .

— Nem értem . . . hogy ez mind vízió . . .
hogy egy elnyomott érzékiség . . . hogy magamat . . .

— Hogy magamat siratom? ... Hogy egy lefojtott szerelmi csalódás ... ön ostoba ...

— ... mit bánom én! ... Ön nem értheti meg soha ... Hogyan? A boldogságom csődjé ... boldogtalan szerelem! ... nyomoruság ... hazugok és gonoszok ... nem azt mondtam én ...

— Hiszen ők se kellenek már nekem ... eszmék koporsói, néma kötetek ... Igen, leszek még boldog, ó, leszek még boldog, tudom jól. Odakünt, szorongószívű utcák, remegő füstgomolyokon túl, mezők alusznak, érte-e — mezők alusznak, a szürke és ködös, lágy hegyek alatt. Az én lelkem elvisz engem oda és lefektet engem a nyirkos és pusztaság és szörcsögő homokra és pára párolog ki a földből, magános, kihűlt csillagzatok felé. Kihűlt bolygócsillagok, érett gyümölcsök az égen, logtak le fölébem: titeket megedzett a sós lé és én boldog vagyok veletek. Szelid temető szítáló ködében fekszem és jegenyék sora beléfoly a temető ködébe. Nem ... ne menjen még ... no látja ... a ciripelő rengetegből egy arc nyulik felém és elkékült, nyitott szájamra tapad — távoli tüzek sziszegnek még a dombok lankái fölött és akkor megindul szivemből, szememből, tudóm minden rekeszéből megindul a könny és akkor úgy fogom kilökní magamból, öklödve, rángatózva, úgy fogom okádni magamból a könnyet, mint a megroggyant glecserek és a könnyek fortyogó szennye lebugyog a dombok lankáin és ködbe kuszál minden vonalat.

Két kezem átszorítja a drága, tiszta rögöket és könnyekké szétömlött testemet az öblös, fekete föld szörcsögve beszívja. Tengerek és felhők felszívnak — tengerek és tiszta felhők, érti-e, érti — mert nem szabadott volna elhagynom őket... és emberré sűrűsödni nem szabadott volna soha... És akkor szertefolyt testem fölött egy tiszta és erős hangot ismerek meg ujjongva, amint kábultan bukik ki fejem a fullasztó vizek tetején, — egy hang dübörög végig tisztán és szilárdan felszabadult bércek falai közt: ébredj föl, merülj ki, ne sirj — a borzasztó álom véget ért.

VERKLISZÓ.

I.

Kresz úr, a vegyész-mérnök, lejött az emeletről és benyitott az irodába. A gyár zúgott és rengett: ütemes tompa lüktetések borzongtak végig a falakon. Ma reggel kezdték el a szivattyúzást: az olaj készen feküdt a tartályokban és az összes gépek üzemben állottak.

— Magamnak kell lemennem, — mondotta Kresz úr, — direkte lehetetlenség, hogy ez az ember megint kijöjjön a szobájából, hiszen összeesik s lépcsőn. Nem szabad megengedni, direkte lelkiismeretlenség.

— Hát csakugyan olyan beteg az öreg? — kérdezte Toma úr, a főkönyvelő. Kresz felé fordult és részvéttel csóválta a fejét.

— Csak menjen föl és nézze meg, — mondta a mérnök. — Én egyáltalában nem értem, miért nem megy ez az ember tanárhoz. — Gondolkodva állott. — Valamit csinálni kell, tette hozzá.

— Hát annyira? De hiszen még tegnapelőtt bejött és dolgozott.

— Igen és húzta maga után a lábát, mint egy részeg. Beáll a tartályok közé, a fejét két

kezébe szorítja és erőlködik — pedig a gyerek is látja, hogy láza van. Persze, maguk ezt nem látják.

A szemrehányásra senki se felelt, kényelmetlenül meg voltak lepve az emberek. Az „öregnek“ Schuller igazgatónak a betegsége, vagyis ennek a betegségnek komolyabb fordulata, váratlanul jött. Mindössze harmincnyolcéves ember volt, alacsony, csapzott bajuszu, nagyon kedves úr. Tíz évig mint üzemvezető dolgozott a vállalat berlini telepénél: most másfél éve igazgatónak nevezték ki ehhez az újonnan berendezett üzemhez. Schuller igazgató nagy ambícióval látott a munkához: a kinevezés, mely meglepte őt, a felelősségnek eddig ismeretlen, intenzív érzését váltotta ki belőle. Meg volt hatva és meg akarta mutatni, hogy nem érdemtelen a bizalomra. Azok közé az emberek közé tartozott, akik új miljöbe kerülve, újonnan képesek meglátni önmagukat is. Egész egyéniségével belefeküdt a munkába: emberekkel látta el magát, dolgozott, fáradt és három hónap múlva megindította az üzemet. A társaság bizalmi férfiai, csupaszképű, széles angol úrak, akik minden hónapban megjelentek, leereszkedőleg mosolyogtak Schuller igazgatóra; jelezve, hogy a Társaság vár, a Társaság figyel, a Társaság nézi őt. A negyedik hónapban valami baj volt a tartályokkal: rozsdások voltak belül, vagy mi. A bizalmi férfiak arcán udvarias, de nagyon savanyu vonás jelent meg. Schuller igazgató ezentúl személyesen jelent meg a

tartályoknál s a tisztításnál is, reggel hat órákor. Csakhamar ebbe is beleélte magát: mire ebédelni jött, korommal és piszokkal voltak tele arca és kezei, amit alig mosott le. Lenyelte az ebédet és rohant vissza a szivattyúhoz. Fáradt, kis alakja egyre jött-ment, az irodában is ott volt, a műhelyben is ott volt, mindenütt egyszerre. Azt hitte legjobb, ha mindent maga néz meg. „Csak maradjon Kresz úr, majd megnézem!” — mondta és rohant le. Este a vendéglőben lassankint lenyugodott. Alkalmazottai nagyon szerették őt, ösztönszerűen, mert nobilis lelkű ember volt. Néha beszéltek a világról, a városról és az igazgató elmerengett. „Hja a munka!” sóhajtott és legyintett.

De bajok jöttek. Az első öntés nem sikerült: március elején mindent vissza kellett szivattyúzni a tartályokba. Bármily buzgón dolgozott is az igazgató, nem volt még meg az a gyakorlata, amivel mindent előreláthatott volna. A bizalmi férfiak igazgatói ülést tartottak, amelyen Mr. Webster igen ünnepélyes szavakban ecsetelte a Társaság kívánalmait. Schuller igazgató elpirult, mint egy lány. Azontul aztán a vendéglőben is alig lehetett látni, most már a szivattyúzást is maga vezette. Április elején meghült és egy hétig feküdt. Akkor kellett jönni Mr. Websternek: egy hétnél nem bírta tovább, egy pénteki napon megint csak kimászott az ágyból és levánszorgott a műhelybe.

— De hiszen beteg még, igazgató úr!

— mondta Kresz úr, a vegyész. Schuller igazgató lehajolt, hogy megnézzze az egyik cső belsejét, de lábai reszkettek.

— Eh, csak kábult vagyok. Nem baj, ha az angolok elmentek, megint lefekszem pár napra.

Az orvos összegyűlt izzadmányokról beszélt és ideg-kimerülésről. „Hülyeség!” — mondotta az igazgató az irodában és legyintett a kezével, — „a fejem van meghülve, majd kigőzölöm.”

— You, look ill, — vette észre kegyesen Mr. Webster. — Ha akarja szabadságot kér pár hétre.

— Nem, nem, majd aztán, — sietett mondani Schuller igazgató. — Ezt a mostani párolást még meg akarom nézni. Különben mulékony...

Magában meg volt hatva a figyelemtől.

Az új szállítmányt még maga vette át, be is szivatta a tartályokba. A párolást megkezdették, augusztusra készen volt az összes termék. Változatlanul, lázasan folyt a munka tovább.

Szeptember elején, éppen mikor a szivattyúzáshoz kezdtek, egy reggel az igazgató elájult a műhelyben. De kisült, hogy nincs nagyobb baj: másnap újra megjelent. Az irodában, mialatt a kisasszonynak diktált, nyögött egy kicsit és a fejét fogta, hátul. Nagyon kíváncsi volt a terményekre. Két nappal előbb aztán fönt maradt, onnan izengetett, hogy az új csöveket hova helyezzék, meg hogy mit írjanak a Társaságnak.

II.

Ezen a reggelen felkelt és felöltözködött. Mialatt lassan húzta nadrágját, homályosan emlékezett, hogy csütörtök volt, mikor lefeküdt. Igen, az új csövek, gondolta. Meg kell nézni a csöveket.

Mikor nyakkendőjét meg akarta kötni, észrevette, hogy kezei valóságos táncot járnak. Tulajdonképen csak erre tért egészen magához, eszébe jutott, hogy a két utóbbi nap folyamán alig volt eszméleténél. A takarítóné, meg az orvos jött be hozzá egy párszor, ennyit érzett zavarosan. „Hülye!” — gondolta gépiesen az orvosra.

Így ült az ágyán. „Már nem fáj a fejem” — mondotta magában, „csak kábult vagyok, ettől a buta fekvéstől.

Most úgy tetszett, megint elaludt, mert maga sem tudta hogyan, egyszer csak Kresz úr állott előtte és mintha már beszélt volna, előbb is. Ahá, a csövek, gondolta az igazgató és nagyon figyelni kezdett.

— Én azt hiszem legjobb lesz, ha így ahogy van bemegy Pestre, igazgató úr. A kilences gyors egy óra múlva megy, Toma úr majd elkiséri. Mégis a legjobb.

Az igazgató nem értette mindjárt, azt hitte, az öntésről van szó!

— Pesten kocsiba ül és elmegy a tanárhoz. Majd jó melegen felöltözködik, a kocsiban le is feket.

— A tanárhoz? — kérdezte az igazgató gondolkodva.

— Igen, igen, feltétlenül. Majd Toma úr elkiséri. A doktor úr is mondta, mikor tegnap elment.

Felállt és kifelé tartott.

— Mi van a csövekkel? — szólt utána az igazgató.

— Rendben lesz minden, igazgató úr, csak most gondoljon saját magára.

Az igazgató úr egyedül maradt és magára vette a kabátját. Mikor Toma úr belépett, fel próbált állni.

— Hát igazán gondolja Toma úr, hogy bemenjek? — kérdezte.

— Bizony, igazgató úr, jó lesz, — mondta a főkönyvelő és köhögött, hogy elrejtse zavarát, melyet az igazgató nagy sápadtsága okozott.

— No nézze, alig tudok felállni, — tréfálódzott az igazgató. — Hát igazán Toma úr?

Borzasztóan nem tetszett neki ez a dolog, a tanárral. De érezte azt is, hogy nem lehet okoskodni. Zúgott a feje és káprázott előtte a világ. Együttal nyugtalanság fogta el.

— De el tudja intézni Kresz az angolokkal?

Aztán hirtelen elfelejtette ezt is és megint leült az ágyra. Most megint jöttek a mellébe azok a különös, félős érzések, mintha valami felfuvódnék a tüdejében, vagy mintha karika szorongatná a mellét. Nyirkos hidegség borzongatta. Igen, igen, ő nagyon beteg, elmegy a tanárhoz. Ez a legjobb.

Lent a lépcsőnél álltak egy páran, homályosan emlékezett később, hogy azokkal kezet fogott, de akkor nagyon rosszul lehetett. Veresnek mondott is valamit és Kresz egy plédet adott neki. A gyár zúgott és rengett, puffogott és zakatolt. Amint az állomás felé mentek megint eszébe jutottak a csövek. Olyan különös volt, hogy nem érezte a lábait, mintha bársonyon járna. Toma úr vitte a plédet.

Az állomáson leült és egyszerre olyan jól érezte magát: elmúlt az a szorongó nyugtalanság. Úgy érezte, most szabad pihennie. „Az a Kresz ügyes ember, mindent szépen meg fog csinálni” gondolta és egyszerre lebukott a feje, elaludt.

Arra ébredt, hogy fuldoklik. Jobboldalán, a torkából, föl a fejéig, mintha hosszú hólyagok nyúltak volna. A vasuti kocsi lépcsőjén állt, Toma úr lökdöste fölfelé. Bevánszorgott a kupéba, belevetette magát egy sarokba és borzongott, hosszan elengedve magát.

— Köszönöm jól, — felelte néhány perccel múlva Toma úrnak, aki nem is kérdezte. Megint elaludt, mintha fejbeütötték volna.

Akkor napsugaras mezőket látott, egy hosszú, nyugodalmas folyót, amely lüktetve, szabályos morajokkal ömlött, terjengett. Ennek a folyónak a partján állott az ő sárgára meszelt házuk, a nyaraló, amely előtt az apja szokott üldögelni. A parton sok kavics volt és tutajdeszkák, rögs fű-csomók. A deszkák között folyton szaladgáltak a csibék, ezek a mulatságos kétségbeesetten csipogó, nyugtalan kis

pehely-csomócskák : — mintha a szél hajtotta volna őket. Este hamuszürke volt minden és végtelenül nyugodt : ő ott ült, kint a tutaj végén és belebámult a csillagokba. Titokzatosan vibráltak, hunyorogtak a siket, tompa messzeségben. És zizegett, zúgott, monoton, kábító zizegéssel az éjszaka. Akkor ő azt hitte, hogy ennek a bugó némaságnak valami lappangó, félelmetesen nagyszerű jelentősége van, amelyet ő meg fog érteni valamikor. És ekkor a nagyszerű, titokzatos, végtelen jövőre gondolt, a zizegő csillagok monoton bugása közepett.

A vonat sikítva, prűszkölve futott rá a váltóra a pályaudvar zürzavarában : aztán egyszerre megállt. Poros, füstgomolyokba törő napsugár terpeszkedett a sinekre, melyeken örült kavarodásban tolongtak az utasok, málfahszállítók. Schuller igazgató hozzá ütötte fejét a támlához, de rögtön magához tért. Gyöngé volt, de nyugodt. Egyszerre fölegyenesedett, mintha elhatározta volna magát valamire : szó nélkül a lépcső felé tartott, hogy leszálljon. Mikor leült, nyugodtan visszafordult és Toma úrnak, aki csodálkozva követte, egészen biztos, természetes hangon szólt oda :

— Köszönöm Toma úr, nincs szükségem tovább itt önre. Most elmegyek a tanárhoz. Ön menjen vissza és mondja meg, hogy minden rendben van.

És mielőtt a bámuló Toma ur magához tért volna, érthetetlen módon eltűnt az emberek között. Toma úr leszállt, gondolkodni próbált

és nagyon szeretne volna tudni, hogy most mit csináljon. Roppant kellemetlenül érezte magát, mert sejtette, hogy a dolog valahogyan nincs rendben. Tíz órakor mégis jegyet váltott és beugrott a kocsiba, idegesen vonogatva a vállait.

III.

Hogy tizenegy óráig hol járt és mit művelt, sohasem lehetett megtudni. Tizenegy órakor azonban megszólalt a telefon és Boros, a gyakornok, csodálkozva ösmerte fel az igazgató hangját.

— Voltam a tanárnál, — beszéli Schuller igazgató Pestről, — de csak tizenkettőkor lesz otthon. Lehet, hogy négyre hazajövök.

— Igenis, majd szólok.

— Ha az angolok megjönnek, mondják meg nekik . . . Különben, lehet, hogy hazajövök.

— Igenis. Majd idehivom Kresz urat.

— Nem, nem, ne zavarja.

Ez volt az utolsó szó. A telefon lecsöngetett: Schuller igazgató érthetetlen módon letette a kagylót.

Annyi bizonyos, hogy tizenkét órakor csakugyan felment a tanárhoz. Szeliden és okosan beszélt, csak nagyon halkán: a tanár csodálkozott, amint egymásután elmondta magáról a szimptomákat. Mikor megvizsgálta elhűlt.

— Azonnal vétesse fel magát a Berend klinikáján, — mondta azután. — Üljön kocsiba

majd én írok egy pár sort. — Mikor elment az asszistens előtt: rámeredt és szemével jelezte: „Borzasztó!”

Schuller igazgató lassan lement a lépcsőn és egyedül kilépett a hideg októberi levegőbe. Felhajtotta a gallérját és megindult a fiakker-állomás felé.

Nem volt magánál.

Képek és szavak rohantak keresztül az agyvelején, gomolyogva, mintha súlyos, kóválygó felhők volnának. Kemény, ólmos tömegeket érzett, melyek lihegve küzködtek egymással — összeszorultak, jajongva zúgtak a fejében. Egy szó után kapkodott, amely a torkát fojtogatta. Olyan érzése volt, mintha löknék előre, utcákon keresztül; — egyszerre megfordult és tünődve nézett vissza.

Sárga házak voltak, jobbról és balról, lent valami piac, talán a Garay-tér. A köd elborított mindent, belefeküdt az utcába és lomhán hömpölygött előre.

— Ez az, — mondotta egyszerre a halálra-vált ember és halványan, gyermekesen elmosolyodott. — Ez az.

Ez a Hernád-utca volt, régi házak és egy hosszú kerítés. Egy kapualjában, túl a járdán, zöldséges állványok, ezeket rögtön felismerte. Egészen világosan és pontosan előtte volt minden: a legapróbb részleteket is tudta és mindig nyugodtabbnak, könnyebbnek érezte magát. Egyszerre felnézett és meglátta a táblát: „Zirner Ede, vegyeskereskedés“. Most jön a

telek, — modotta, — a sarkon túl. S halkan, megkönnyebülten, valami furcsa és vékony hangon nevetett — egy ember, amint elment mellette, megütődve fordult vissza és utánna nézett. Most már tudta, hogy mindjárt rendben lesz; felmegy a hátsó lépcsőn, a gangon oldalt fordul és felágaskodva, erőssen lehúzza magához a kilincset. Anyika a kis szobában, az ablaknál ül és feszes himződobon dolgozik. Felugrik és ijedten fut elébe. De ő gyorsan beszélni kezd . . .

— De hát ne félj, anyika, eltévedtem, de most már itthon vagyok . . . Egy nagy szürke házban voltam, ami folyton puffogott és zakatolt . . . és nagy simaarcú emberek hajszoltak . . . és folyton hajszoltak . . . és én halálrafaradtam . . .

Anyika némán hajlik fölébe — keskeny, mamás szája olyan furcsán, ismerősen görbül, mintha nevetni, vagy sirni akarna . . . Aztán kigyúl a zölderdős lámpafény . . . a sublód fekete, lomha tömeg ráárnyékolódik a falra . . . És egyre ketyeg az óra . . .

Mindjárt ott lesz . . . És most az egyik udvarból ismerős, sajátságos hangok rikoltoznak elő . . .

Megállott és figyelni kezdett. A szűk és poros kapualjában kerekas verkli állott, egy toprongyos és álmos ember nyekergette.

„Trattatta, trattatta,

Tramtatarata, trattatta . . .“

A zsongató rikító hang csodálatos harmo-

niában gomolygott elő. Megint elmosolyodott, kíváncsian nézte az embert odabent és irigyelte... Csak egyszer odaadná a kezébe a forgatót... mindig az volt a vágya... Ő tudná forgatni... szép, ütemesen, egyenletesen kell forgatni...

A verklis egyszerre, nóta közepén, elhallgatott és kitöltötte a verklit. Nagyot zökkent a járda szélén és nyikorogva indult meg a következő utca felé. Mikor megfordult, meglátta a városi bundás, felhajtott galléros urat, amint megy utána... Ment utána, ódalogva, hogy észre ne vegye... Nem tudott ellenállani a váagnak, borzasztóan szerette volna tólni a kocsit és forgatni a kapuk alatt.

Végzetlenül csodálatosan érezte magát.. Mi volt ez? Közeledtek ahhoz a házhoz — az a ház világított messzire a homályban. Ő végzetlenül fáradt volt már! S álmosan és meggyötörten húzta maga után a lábát s érezte, hogy össze kell esnie...

A verkli újra zökkent és most befordult abba a házba... Utánnalódult s hosszú, hosszú sóhaj szakadt ki a tüdejéből. A szűk, ismerős kapualjából egyszerre kitárult előtte a kert — ez volt a kert — hátul a méla poroszöld eperfával: a sárga falakat emeletnyire bevonta a futóbab. De milyen kicsi volt minden! Szemben a kapuval ott fityeget a korcsma cégére.

Ám a kapualja szűk és sötét volt. Tudta, hogy jobbra kell fordulnia: — a második emeleten bemegy és végighalad a gangon. Megfogta a lépcső karfáját s ekkor halkan, zök-

kenés nélkül lesiklott mellette a földre. Végigterült, aztán megint összehúzta magát és úgy maradt.

Ó igen, véghetetlenül fáradt volt! Nehéz nyomást érzett és egyenletes lüktetést . . . A nagy simaarcú emberek meghajszolták . . . de azért még fölmege, gondolta, inkább nem szól anyikának, . . . végigfekszik a kis szoba diványán és kinyújtja . . . nagyon erősen kinyújtja minden tagját és elpihen . . . És ha anyika kérdi, nagyon halkán, nagyon halkán felel neki a félhomályú szobában . . . hogy meghajszolták a nagy, simaarcú emberek végighajszolták, halálrakergették . . . és most pihenni akar . . . pihenni végtelenül és szakadatlanul . .

És akkor szólalt meg odakint a verkli. Odafordult és kint a kertből látott egy darab eget, melyen az alkonyi tompaság közepett halvány és bátortalan csillag kezdett el éppen vibrálni.

S most a verkli távoli zengésére eszébe jutott a léghajó, az ő léghajója, amit ő készíteni akart . . . hogy repüljön vele . . . s eszébe jutott, hogy nagy és különálló emberré akart lenni . . . s hogy minden oly nagyszerű, titokzatos és véghetetlen ebben a nagyszerű, titokzatos és véghetetlen csodás rejtelmektől ezer színű, óriás életben, mely fölötte és körülötte gomolyg a verkli régi, régi, távoli zengésében . . . Nincsen vége és nincs eleje többé semminek — ő megtalálta magát és felébredt a kínzó, gyötrelmes álomból, amelyben lenyügzőve, bután,

gonosz óriások üldözték a szürke és vigasztalan álm-térekén át . . .

Nagyot akart lélegzeni: — aztán figyelni kezdett. Mélyen, mélyen a tüdejéből rezegve jöttek, tolongtak a furcsa horkolások . . . egyenletesekké és ütemesekké lettek és mindig erősebbek voltak . . . Mulattatta, hogy ő így hörög. Próbálta erővel csinálni, de nem ment.

— Anyika, — mondta nyafogva, — horkolok . . .

Nevetni próbált, az arca görcsösen szét-húzódott, inyjét felhúzta, elcsöndesedett és meghalt.

A KÖRHINTA

Indul.

A cifrára meszelt falakon hirtelen összemosódnak. szertefolynak most a naiv, boldog tájképek: messze mezőket, bodros vizeket, távoli vitorlákat ábrázolók. Csikorog a tompa faváz és borzolódba libegni kezdenek odafönt a festett rongydarabok. Ferdén nekilódulva áll a vezető közepén, a tükrös, üveggyöngyös szolop terebélyén. A gépzongora zengeni kezd.

Nyihorászó, aranyveretű ló. Himbáló, terpesz hintó mögötte: — kékre meg sárgára mázolt baldachin. Görbe strucc, üvegszemű, meredt zsiráf. Fürge, furcsa, fafényű zebra. Lakkos, tükröző elefánt füle mögött bizsegnek, fujdogálnak a bojtok, rojtok. A feje üvegska-tulya, tompora tükör. Rézgyűrűk csörögnek a lábán. Nyitott szájából titkosan, mereven vigyorg elő a fanyelv. Én kisfiú voltam, én féltem. Eleinte szégyeltem magam a többi ember előtt és messzi mezőket, bodros vizeket, távoli vitorlákat bambán bámultam a meszelt falakon. Valaki kézenfogott és mert vonakodtam, egyszerre fellökött a csikorgó, tompa favázra és nevetve intett: ne félj, csacsi! látod, a többi is. És egyszerre csikorogni kezdett a tompa faváz és libegni kezdtek a festett rongydarabok. Hahó!

Hahó! Forog a váz. Minden összefolyik. Zörögnek a pántok, sikosan elnyúlik a kör. A

xilophon zsi bongva harsog. Rugókon hullámoznak a fehér paripák. Szabályos, egyre sebesebb ütemekben csillannak meg a forgó, cifrakeretű tükördarabok. Egyre sebesebben libegnek a rongyok — a fehér paripa merev nyitott szája marad csak mozdulatlan egy torz, fafényű vigyorban. Sárgaruhás, karcsu és domboru leány ül rajta féloldalt és előre hajlik. Hahó!

Hahó!

Halljátok a visszhangot? A mezők verik vissza és a távoli, elmaradó sziklák. Most bódulni kezd a zavaros zongoraszó. Most tágulni kezd riadt, szomoru szemem és aprókat, gyorsakat, egyre sebesebben, lüktetni kezd a tudóm. Most nehéz veritékszag vegyül az olcsó, tarka ruhák és pomádés, durva fejek szagába. Zavaros kábulat gomolyog — ködök és gomolyok — de egyszerre tisztulni kezd és forró világossággal látni kezd az agyam. Hahó!

Hahó! Színek és formák és hangok vakítóan, élesen és elhatárolva zsi bonganak és egyszerre látom és egyszerre értem meg mind-egyiket. És amint egyre világosabb lesz agyvelőm: egyre jobban sötétül el szívem, mintha szakadékbba zuhanna. Szédülök.

Szól a xilophon. Hahó! A sárgaruhás lány odaszeritja testét a paripához és előre hajlik. Szoknyája örvényleni kezd körülötte s a fehérharisnya kivillog. Nedves a szája és haja homlokába csapzik. Egy mesterlegény kurjogatva feléje nyújtja a nyakát. A leányszilajul lendül vissza. Vigyorogva mered előre a megnyúlt paripa. Hahó.

Miért mindez a szörnyű zsivaj és hová rohannak ezek? Örület száguld a paripákon? Hiszen ez a leány nem tartja már magát — lábát átvette a ló feje fölött, két combjával átszorítja a nyeret, testét vadul visszadobja, melle kifeszül és haja vészesen lobogni kezd.

Borzasztó. Mi történt itt? Bordó karikák suhognak füttyülve a szemeim körül. Most megláttam a leány nyirkos, tétova ködökben úszó szemeit. Remegve, riadtan meredek reá. Rekedt röhögést hallok és karok nyulnak a levegőbe. Valaki megfogja a lábát. A leány sikongva viháncol, aztán lihegni kezd. Zsivajgó láрма kavarg. S az egész, mintha vasharangot kongatna egy súlyos, lassu kalapács: úgy kíséri a szívem nehéz dobogása.

Jaj, jaj. Nehéz veríték és tikkadt lehelletek öntik el az arcomat. Egy tükörben egyszerre meglátom magam és riadtan hőkölök vissza. Kié ez az ismeretlen, rettenetes fej, duzzadt arccal, zavaros és dagadt szemekkel? Ki vagyok én? Mit akarnak azok ettől a leánytól? Mit tolakodnak, mit lökdösik egymást körülötte, mit lihegnek, mit röhögnek, mit nyomakodnak, mit verekesznek? Mit csinálnak azok ott a homályban? Rettenetes! Nem bírom tovább. Előrehajlom, összekuporodom — s im egyszerre lentről, lentől a mélyből — mintha elhagyott, távoli sikátorokból kúszna elő: — panaszos, szivettépő hang csuklik . . . egy kutya halk, vinnyogó nyöszörgése . . . Figyelni kezdek — és szívem megdermed a rémülettől.

Rájövök, hogy belőlem jön e hang — egy kutya szűkül és vonit elszorult torkomon keresztül — egy kutya szűkül és nyöszörög tudómban . . . egy kutya lihegő nyelve lóg ki párolgva remegő ajkaim közül . . .

Ó jaj! . . . Nekem is . . . Nekem is . . . Én is . . . Én is . . . Én is akarok . . . Én is akarok . . .

És most kavarogj, vadul, diadalmasan, fülsiketítő gépzongora ! Most libegjenek a kopott bársonyok és tarka selymek és százféle szín szikrázzék a fényben. És nehéz illatokban és szakadó veritékbe ázzék a sárga, örvénylő selyemöltöny . . . Csörögve verődnek össze az üveggyöngyök, mint vacogó fogak a láz borzongásaiban. Vacogok. Reszketek. Nyöszörgök és szűkülök. Hadd abba veszekedett, átkozott barom, hogy ezek itt meghallják, amit tátogó szájam dadog. Halljátok, zsirfejű munkások, szennyes, tarka ruhák . . . halljátok, izzadt, forró cselédek . . . Kalárist adok nektek és karperecet . . . Halljátok, odaadom a kék mezőket, boldog vizeket és távoli vitorlákat . . . Ezekből a füllegt rongyokból kell nekem . . . Sárgaruhás leány, te förtelmes és iszonyu, te süppedt és sárgaszemű . . . te szennyes és lihegő . . . hallod-e ? Az én álmaimat odaadom neked, a végtelen kékséget és örökkévaló messzeségét, hogy magamhoz szoríthassam a melled . . . Hallod-e ? A melled ! . . . A tarka és gyönyörű selymek, a cifra üveggyöngyök és aranykeretű tükrök között

Ó nyomorúság !

GÉNIUSZ

Este volt, — Hő-Fogyat, ahogy Va-Kondiában nevezik és a kávéház szél-redőnyeit lehúzták. Az előkelően, különböző tapintásu asztalokkal berendezett szalonban megszólaltak a villamos jelzőhárfa és váltakozó g- és d-durban zúgtak szünetlenül, hivatgatva a vendégeket.

A középső, ugynevezett „érdes-asztal“-nál ült a kávéház rendes törzs-közönsége; zenészek, írók, tudósok: az előkelő világ ünnepteltjei. A társalgás lanyhán folyt, legtöbbjük nem is beszélt; unottan babrálták a széktámlák ujj-csiklandó arabeszkjeit. Éppen most érkezett Pipere, az író: — egy mélyhangu, likacsosbőrű, jóillatu fiatalember. Udvariasan végigtapogatta a jelenlevők arcát, megszagolta ujjait, aztán hanyagul leült.

— Hé pincér, — szólalt meg Szinfon, a divatos zeneszerző, az ő jellegzetes B-moll-jában, — egy pohár fél-higat hozzon és egy közép-szagú mákosat, de jó sima legyen! — Azután Pipere felé fordult és megtapogatta az arcát. — Olvastad? — kérdezte némi enyhe gúnnyal a hangjában.

— Mit méltóztatsz gondolni? — kérdezte feléje szagolva Pipere.

— Annak a félbolond Géniusznak a

cikkét, a mai „Nemzeti Tapintat“-ban. Hé, pincér, hozza csak ide a „Nemzeti Tapintat“-ot.

Az alacsony, simaarcu gyerek sietve szimatolt az asztal felé és letette rá a „Nemzeti Tapintat“ keskeny, jószagu tábláit. Pipere ujjai kissé unottan futottak végig az első sorokon, azután visszalökte az egészet az asztal közepére.

— Olvastam, — mondotta közönyösen, — Géniusznál már régen meg volt a véleményem. Eredetieskedő különc, aki amellett nagyon szeretne idekerülni, a mi asztalunkhoz. Minden erejét megfeszíti, hogy valami ujat találjon ki, amivel fejbeüsse az embert. Snob.

— Tehát így fogod fel, — mondotta valaki elgondolkodva.

— Feltétlenül. Az effajta jelenségekkel nem szabad komolyan foglalkozni.

— Hát miről is ír tulajdonképen? — kérdezte egy egészen fiatal, vékony hang, könnyedén végigszagolva a társaságot.

— Azt én is szeretném tudni, — folytatta Pipere. — Az embernek belefájdul a feje. Őszintén szólva, én azt hiszem megbolondult.

Akik olvasták a cikket, mind hajlandók voltak most már odanyilatkozni, hogy Géniusz nyilván megbolondult. Nem volt érdekesebb téma, valaki ajánlkozott, hogy majd elmondja a cikknek a tartalmát.

— Tudjátok, mindjárt a kezdete nagyon különös. Géniusz naivan ünnepélyes hangon kijelenti, hogy bámulatos dolgokról akar beszélni, hogy filozófiájában csodálatos lépést tett, amiről könyvet is akar írni, ha ez a cikk megteszi a kellő hatást. Különös szavakban beszél erről a felfedezésről.

— Felfedezés? Hát mi az?

— Hja, ha azt csak így el lehetne fujni! Hát először is valami zavaros fiziológiai tanulmánnyal kezdi. Az érzékszervek szubjektivitásáról beszél, abszolút és relatív megismerésről. Azt mondja, egy idő óta különös érzései vannak. Rájött, hogy a dolgok megismerésében és érzékelésében mi nagyon is szűk, szubjektív eszközökkel rendelkezünk csak. Azt mondja, kell, hogy a Létnek megmagyarázhatatlan, óriási jelentőségű tulajdonságai legyenek, amikről nekünk eleddig fogalmunk se volt.

— Ugyan!

— Hülyeség! Régi vicc.

— Abstrakt spekuláció! — mondotta megvetően egy egyetemi tanár. — A fiu sok abstrakciót szedett be.

— Csak várjatok! Géniusz azután még cifrább, rapszodikus mondatokban arra tér, hogy az ő érzékelésében egy olyan bámulatos, érthetetlen változás állott be, amelyről ő bizonyosan tudja, hogy soha Va-Kondiában senki sem érzett hasonlót. Azt mondja, hogy a természet lényegének azokat az új, ismeretlen jelenségeit ő megérezte.

— Ugyan, ugyan, ugyan! Hát ez mi?

— FigyeljeteK, saját szavait idézem: „Eleinte magam is kételkedtem benne, de most már bizonyos vagyok és ez a bizonyosság olyan földöntuli, emberfölötti ujjongást kelt a szivemben, amelyhez foghatót va-kondi ember sohasem érzett még előttem. Fizikailag kezdődött, igen fizikailag. Egy idő óta arcom felső részében, az orr fölötti két lapos dudorban, amelynek rendeltetését tudósaink még most sem ismerik teljesen, — nos tehát, ebben a két dudorban sajátságos szúrást éreztem és folytonos ingert. Reggel felé, ha Hő-Kelet irányába fordultam, oly erős volt ez az inger, hogy fájdalmat okozott. És rájöttem, hogy ezt az ingert maguk a tárgyak okozzák, azok is, melyeket sem meg nem szagoltam, sem meg nem tapintottam. Nem tudom, hogyan magyarázzam ezt meg nektek, Va-Kondiak: félek, hogy egyáltalán nem fogtok megérteni.

— Ejha, de ünnepélyes, — szólt közbe valaki.

— Úgy beszél, mint egy külvárosi plébános, — jegyezte meg egy másik. — Hiába, sohase volt stilusa!

Az előadó ujjai végigfutottak az ujság-lemezen.

— FigyeljeteK, — mondta újra, — később így folytatja Gênioysz apánk:

— „A dolgoknak tehát, amint most már bizonyos vagyok benne, kiterjedésükön, hangukon, szagukon kívül van még egy másik,

nagyszerű tulajdonsága, amit szavakba foglalni képtelen vagyok. Ez a tulajdonság általánosabb, jelentősebb amazoknál. Nem tudok szavakat találni a lelkemben kavargó érzésekre; szeretném, ha a lelkemmel tudnám elmondani nektek, micsoda elragadtatást érzek, hogy birtokába jutottak ennek az új, abszolút Igazságnak, mely meglep és kiforgat mivoltomból. Egy új világ nyílt meg előttem, — ennek a világnak nincsenek határai és korlátai: ez a szellemek magasabb birodalma. A benyomások százezrei rajzanak és gomolyognak mámoros agyamban: képzeletem haloványan hullt vissza az ürességbe, amelynek szűk torkán kiemelkedtem a szabadba. Értsetek meg: mindenről tudok, olyanról is, ami nem esik érzékeim alá. Fölfelé fordítom arcomat — és határtalan, lágyan hullámozó képzetek borítják el az agyamat, mert valami végtelen, lágy lapot érzek, végtelen messzeségben. Lefelé hajtom fejem: és százféle benyomás lep meg, anélkül, hogy kezemet kinyujtanám. Közeledem felétek: és egyszerre idegenszerű borzongás fut át a testemen —: megéreztelek benneteket, anélkül, hogy érzéltelek volna. Valami hosszú, nyúlós, libegő dolog vagytok; gomolyogtok és különváltok: félek tőletek. Mámoros kábulat fog el. Agyam már nem bírja a fogalmak és benyomások rengeteg zürzavarát — kiabálni szeretnék és kezemet kinyujtogatni. A Létnék, úgy tetszik, egy magasabb, szélesebb régiójába jutottam: közelebb a végtelen Eszmének szék-

helyéhez. Új élethivatás nyilik meg számomra — a mi utaink itt szétválnak. Va-Kond testvéreim — sajnállak és szánlak tiétek. Egy uj, sohasem hallott, még meg nem alkotott, ismeretlen szót keres az elmém, amellyel szána-kozásomat, boldogságot búcsuzóul kifejezzem, mielőtt lélekben eltávoznék tőletek. Kifutok a szabadba — — széttárom karjaimat: — és ujjongva, sikoltva tör ki szivemből egy ismeretlen nyelvnek ismeretlen kiáltása: Világosság! . . . Világosság! . . . Világosság! . . .“

A felolvasó ellhallgatott és letette a „Nemzeti tapintat“ lemezeit az „érdes-asztal“ közepére.

Egyszerre csend lett: egy hangot se lehetett hallani az „érdes-asztal“ körül; csak a jelző-hárfák bugtak, siket, zizegő bűgással, mint azok a kerek kagylók, melyek a sószagú tenger partján akadnak bele a Va-Kondiak sarujába.

— Világosság . . . — szólalt meg azután savanyuan és båtortalanul valamelyik, mint valami vonakodó, rosszkedvű visszhang.

Erre a szóra mindenki felriadt abból a különös, idegenszerű érzésből, melyet a furcsa kis cikknek a hatása keltett. Megmozdultak. Szinfonnak egy gyors és bosszus kézlegyintése volt: az egyetemi tanár kellemetlenül fölnevetett.

— Dekadencia, — mondotta egy esztétikus, — Ujabb iróink dekadensek.

Az író dűhbe jött.

— Dekadencia? Ugyan, hagyd el! Snob! Stréber! Ez mind csak erőlködés... ide akar kerülni... közénk...

Az utóbbi szavakat már szinte hörögve mondta. Kinos szünet volt.

— De hát természettanilag... kezdte aztán egy ujságíró.

— Ugyan, fantazmagória...

— Metafizika, — fejezte be a vitát az egyetemi tanár. — A metafizika értéktelen, üres agy — spekuláció: még az okult tudománynál is hitványabb. Értelmetlenséget és zavart csinál csak a módszerben. Metafizika

Itt igen nagy pontot tett, jelezve mintegy, hogy letárgyaltnak tekinti az esetet.

Ezután nem is lehetett sokat okoskodni.

— Metafizika, — bólintott tehát befejezőleg az esztétikus is.

— Metafizika, — vetette utánna sajnálkozva az ujságíró.

— Metafizika, — sóhajtott megkönnyebbulve a kritikus, örült, hogy ilyen egyszerűen meg lehet oldani ezt a kérdést.

Persze, metafizika, — suttogott utoljára a zenész, akinek tetszett ez a szó.

Azzal szeretetteljesen végigszagolták és végigtapogatták egymást. Több szó nem esett. Az író gondolt csak Géniuszra és megállapította, hogy végeredményben fegyelmezetlen bolond. A zenész holnapi felléptéről elmélkedett. Az ujságíró arra gondolt, hogy mindezt fel lehetne használni. A többiek igyekeztek arra

gondolni, amire az egyetemi tanár és azért megvetően mosolyogtak. Az egyetemi tanár nagyon meg volt elégedve magával és semmire se gondolt.

Egy támlás székben, az asztal fejénél, némán és mozdulatlanul ült közöttük Génusz és kezébe hajtott halántékkal, réveteg mosollyal félig nyitott ajkain, nézte a Va-Kondokokat, amint lapos és sima homlokuk üresen belemered az asztal közepén égő lucerna tűzébe.

A DÁRDA

A bazalt-hegyek mögött olajos-sárgán bukott le a nap; gigantikus, kék árnyak nyujtózkodtak a páfrányok sudár törzsökei közül. Lent a völgyben lomha és buja gőzök terpeszkedtek és aranypor szitált: fölötte sötéten zöldeskék és vakító volt az ég, mint a zafir.

Ezen az estén tűntek el végleg a Négykezűek, le a Kettősfolyó irányában.

Ádám már két napja külön volt. Mikor a Csörszáju megharapta, egy páfrány ágain felkapaszkodott az okszidián-barlangba és most ott gubbaszkodott: két karjával átfogta a térdeit és elborult, vad szemeivel mozdulatlanul figyelte az utat, amelyet innen egészen a folyóig beláthatott.

Ádám különben már több hónapja nagy viszályban volt a Négykezűekkel. Ebben az időben Ádám huszéves lehetett, de nem volt olyan, mint a vele egykoru nemzedék. Hosszú, lompos, karjai vékonyabbak; vörös szőrrel bevont melle szűkebb és homloka szélesebb, meredekebb volt a szokottnál.

Mindez azért volt, mert születésekor Ádámot baleset érte. Anyja, a vézna és különös, tétova-szemű nőtény leejtette őt a fáról és akkor Ádám a fejére esett. Hét évig nyomo-

rultan hevert a vacokba, míg a többi Négykezű a folyóparton szaladgált. A feje nagyon furcsán alakult: előrehajolt és kidudorodott. Fiatalabb korában mindent összeszedett, ami a keze ügyébe került, eldugdosta, halomba hordta a kerek köveket, egyenes csontokat.

És két nap előtt, reggel ájtott a Csörszáju, a Kétfolyó tulsó partjáról. Messziről lehetett látni, amint hosszú keskeny fejét kitarította a vízből. Mikor partot ért, nehézkesen felkapaszkodott a kövekre és egyszerre előre-futott.

A Négykezűek hirtelen szerteszaladtak: csak Ádám maradt ott, egy csomó banán előtt gubbaszkodva: — és hunyorogva, kíváncsian bámészkodott a Csörszájura. Mikor közelébe ért, ő is felugrott; — de a Csörszáju akkor már odakapott és megharapta a vállán.

Ádám borzasztó, hosszú nyíffanást hallatott, azután elfutott.

Két napig rejtőzködött a páfrányerdőben: harmadnapon átkelt a patakon és felkapaszkodott az okszidián-barlangba.

Most itt ült: elhagyatva, magában; elborult, ködös szemeivel egyre a partot vizsgálta, amelyről immár végleg eltűntek a Négykezűek. Átkeltek a Kétfolyón, itt hagyták ezt a vidéket, hogy soha vissza ne térjenek többé. A Csörszáju járt az erdőn riasztva az élőket. Attól futott el a Négykezűek csapata.

Elhagyatott és csöndes volt a Kétfolyó hallgatag vidéke.

És Ádám egyedül maradt.

Hosszú, szőrös karjaival átfogta a térdeit. Fekete homlokán ijedt, szomoru ráncok futkostak, véghetetlenül nyomorult volt és tehetetlen.

Mikor az utolsó sugarak is lefutottak a bazalt-hegység fantasztikus ormairól: Ádám összerezett és föltekintett.

Alig husz lépésnyire tőle, egy kiálló édesfagyökéren himbálta magát Éva.

Azonnal felismerte. Évának is ijedt, szomoru szemei voltak: azelőtt, mikor Ádám együtt volt még a Négykezűekkel, Éva volt az egyetlen, aki törődött vele. Átkarolta őt, hozzásimult, mikor hideg szelek fujdogáltak a Kétfolyó felől.

Most riadtan, meghökkenve nézték egymást egy ideig. Éva nem mert közeledni: félősen összehúzta magát és várt.

Akkor Ádám halkan és panaszosan nyöszörgött és megtapogatta vállát. Fájt. De a szemei egy pillanatra felélénkültek: íme nem volt egyedül, Éva itt maradt, Éva is itt maradt.

Mire besötétedett, a nőstény ott guggolt már mellette: szőke, hajlékony karjaival átfogta Ádám nyakát és hozzásimult a testével. Így gubbaszkodtak hosszan, mozdulatlanul, a titokzatos fényektől foszforeszkáló éjben, egyedül a természet szunnyadó szívéen.

Lent a folyó csillogott, békésen mormogva az éjben. A láthatárt hosszú sorban világították be a tűzhányók fehéren izzó fényoszlopai. Alant

a páfrányerdőben olykor halk suhogás hallszott: majd felharsant a pleziozaurusz jajongó bögése és hosszan, elnyújtva halt el a távolban.

Másnap mohot hordtak az árokpartról és behordták vele a barlang öblét. Éva banánát szedett és Ádámnak is adott belőle. Együtt bejárták a vidéket: felkapaszkodtak a vörösfa porcos ágain és együtt ették a gyümölcsöt. Sohasem hagyták el egymást.

De az egyedüllét tehetetlensége és nyomorusága nagyon rájuk nehezedett nem-sokára. Egy reggel a Csörszáju felnyult az okszidián-barlang szájáig és lehányta a mohot. Ez az együttlétük harmadik hónapjában történt.

Délután Ádám hazajött és ott találta a Csörszájut. A barlang nyílásában ült és lomhán lóbázta a fejét. Éva a barlang bejsejében kucorgott. vinyogott, félt: nem mert a kijárással felé közeledni, a testét reszketés borzongatta.

Ádám nem ment be a barlangba. Egy félóraig ült az édesfa gyökerén szemben a Csörszájuval és nézték egymást. A Csörszáju szemei lomhán forogtak és kilátszott a fehérjük. Ádám görnyedten előrehajtotta a fejét és kimeresztett, buta szemei lassankint valami vörös, nyirkos párába borultak.

Félóra múlva egyszerre belenyilallott a mellébe: hirtelen átvette magát az édesfagyökerén és egész testével a Csörszájura dobta magát. De annak könnyű dolga volt vele: rövid, izmos lábaival egyszer megforgatta és a levegőbe

dobta. Ádám hempergetőzve gurult le a sziklafalon és egy árokba zuhant.

Ennyi járt csak gyönge, csupasz testének, melyet a mostoha természet még szőrrel sem borított be eléggé. A Csörszájunak pompás izmai, félelmetes körmei voltak: hatalmas állkapcsában vaskalapácsokként csattogtak a tompafényű kávak.

Ádám kívánszorgott a folyópartra és leült a víz mellé. Végtelen, violakék óceán volt fölötte az ég; — a láthatárt szaggatott, füstölgő sziklaláncok fogták körül, feketén, kemény körvonalakban. A tulsó parton masztodonok süt-kéreztek és néha megcsobbantották orrmányukkal a vizet. És a páfrányerdő mögül egyszerre cikázva, fűtyölő suhogással süvített elő a repülő gyík: áthasította a levegőt; kifeszített óriási szárnyaival egy pillanatra elsötétítette a Napot, amint elcsapott előtte. Hosszú, hegyesen kinyujtott farka a villogó drágakövek minden színeiben pompázott.

Ádám bambán utánabámult, amint bele-tűnt a Kétfolyó narancssárga párázatába. Úgy maradt összegubancolódva, a homokbuckán. Egyszerre Éva képe jelent meg előtte a vizen és hallotta félős nyöszörgését az okszidián-barlang belsejéből. Ekkor különös, görcsös vonaglást érzett tüdejében: mtntha a tüdejéből egy kéz nyulna ki és megfogná a torkát. A háta, melle még fájt a zuhanástól. És szegény, ködös, vad szemei mindig nyirkosabbak, súlyosabbak lettek a nyomoruságtól: egyszerre lebuggyant belő-

belőlük a víz és bele szivárgott ráncos, fekete szájába.

Akkor felállott és nyögve feljött a part tetejére. A nap éppen lebukni készült: vörösen, rézsutosan világított be az erdő lombjai közé. Amint át akart haladni a lankáson, egyszerre megbotlott. Lehajolt és fekete kezeiben egy szikár, egyenes rudat emelt föl: valami letörött szikár faág lehetett.

Megállott. Kiegyenesedett.

Egyik kezében a bükkfaágot szorongatta, kinyujtva maga elé; másik kezét lassan, különös mozdulattal emelte fejéhez.

Először, mintha a mellében érezte volna. Mintha valami hólyag fuvódott volna fel és lassan huzódnék a feje felé. Most már érezte, hogy a fejében van: abban a dudorban érezte, mely még a születésekor képződött ott, mikor az anyja leejtette őt a fáról.

Néhány percre tartott ez. Mozdulatlanul állott: szája kinyílt, kezében mereven tartotta maga előtt a bükkfaágot. És tehetetlen, buta állatszemei egyszerre nőni kezdtek, amint mereven rámeresztette őket: valami különös borzasztó kifejezés jelent meg bennök: vad rémület, várakozás; irtózat, gyötrelmes küzködés. Fekete hajpamatai vadul belelőgtak homlokába, pofacsontjai kidagadtak. Nézte, nézte: bődülten, révetegen, megbabonázva, a leháncsolt bükkfa-pálcát. Aztán egyszerre közelebb kapta a szeméhez: állkapcsai reszkető táncot jártak: a fejéből eltűnt az a rettentő gyötrellem.

És megszületett az első Gondolat.

Ádám hirtelen lehajolt és a bükkfa-pálca végét örült gyorsasággal kezdte hozzádörzsölni egy csillogó kvarc-darabhoz. A pálcavég keskenyült, hegyes lett. Akkor felkapta és vad ugrásokban sietett föl az erdei úton. Szemei vörösek voltak és világítottak a növekvő homályban.

A Csörszáju még ott ült a barlang szádájában. Lehajtotta a fejét és szunyókálni látszott. A barlang belseje sötét volt már: egyetlen vörösinű sugár zuhogott csak beléje a magosból.

Mikor Ádám megkapta kezével a nyílás köfokát: a Csörszáju felütötte a fejét és rábámult. Egy pillanatig tartott az egész: a Csörszáju hosszú szonorus mozgással emelkedett föl és még kinyujthatta lábait... Ádám egészen egyenesen állott: fekete, sovány karjai hosszan kinyultak, amint magasra, magasra emelte a bükkfa-dárdát.

Kétszer, háromszor döfött. A dárda sziszegve, puhán szaladt bele a fekete tömegbe: azután megingott és állva maradt benne. A Csörszáju egész hosszában kiegyenesedett, tántorgott és súlyos puffanással bukott előre. Néhány percig hörgött még: lüktető, vonagló mozdulatokban lökte ki magából a sűrű, fekete vért.

Egy félórával azután felkelt a hold. A vidék egyszerre ezüstös és álomszerű lett és végtelenül elhagyott. A nyugati égen tündököelve jelent meg a Vénusz és magánosan, álmatagon reszketett az éj pusztaságában.

És akkor Ádám felnézett a holdra. A Csör-

száju kihült teteme előtt térdelt és Éva reszketve, fázva simult az ő testéhez. Most egyedül ők voltak, élők a vidéken, e barlang ótalmában, melyet vérrel vívtak ki maguknak.

Ádám ott szorongatta kezében a bükkfardárdát és most mindketten lenéztek a völgybe. Völgy és erdő hideg, gonosz rejtelmektől népesült: borzalmakat rejtett magában az Éj is, mely süketen fenyegetőleg borult le fölénk. Völgyből és Éjből néma, fenyegető ujjak meredtek elő: vad gyűlölettel; fojtott, vesztett haraggal vette őket körül az egész felbőszült természet, melyet harcbariasztottak egy bükkfardárdával kezökben.

És fenyegető, vészjósló némasággal hevert Ádám lábainál a legyőzött állat kihült teteme, feketén, mozdulatlanul. Éjféiben kitört a vihar: tüzes lábak rugdosták a hegylánc égbemeredő ormait. Zokogott és jajongott a megkorbácsolt vidék: hörgések és ordítások szakadoztak ki a földnek mélységeiből.

Jaj neked Völgy! Jaj neked Erdő! Nyugalmas éj, nyugodalmas éj, jaj nekünk! Szemek figyelnek mireánk a barlangok mélységeiből, mohó irigy Szemek. A romboló isten jár az erdön és bükkfapálcával döntögeti le a fák koronáját.

Az utolsó villám fényében még ott állott Ádám a barlang szájában. Dárdájával kezében mereven belebámult az Éjbe, mely kiátkozta és megtagadta őt.

És lőn este és reggel: a hatodik nap.

AZ INTŐ

I.

Béla, a gimnazista, hazajött az iskolából, de nem ment föl, a lépcsőházban állt két óráig és várta a postást. Béla már három nap óta vergődött ebben a lelki állapotban, mely a tor-kára ült, a mellére ült, fojtogatta, pofozta. Az intőkonferencia szerdán volt és ő nagyon jól tudta, hogy latinból és fizikából még is meg-intik, még pedig írásbelileg. Tegnap délután még gyötörték holmi fantasztikus és bizzar tervek, melyeket élénken kiszínezett s melyek szerint például ő elmegy Launer tanár urhoz, a lakására és hideg és szenvedélytelen hangon előadja neki, hogy ő mit szándékozik elkövetni, ha az a dolog mégis megtörténik, latinból.

De este, mikor a májusi alkonyat lassan-kint párás, szürke homályba borította a Duna-partot, Bélát kimondhatatlan gyöngeség és szomorúság fogta el. Lejött az Erzsébet-térre és csak azt szerette volna, hogy túl legyen, túl legyen mindenén. A katonazenekar csudálatosan szépen játszott és enyhe, néma szelek fujdogáltak. Szerelmes Marcsák bakákhoz dör-gölöztek. Béla tudta, mit jelent ez és irigyen, borzongva és szorongva az életre gondolt, mely

oly borzasztó és végtelenül gyönyörteljes és melyben nagy vizek, hajók, robogó gyorsvonatok vannak s még valami, ami mindennél titokzatosabb. Kimondhatatlanul távol, elérhetetlenül állott most mindez előtte. Oldalogva, kábult fejjel kullogott egy ideig, aztán hazament.

Bélának akkor még volt két hatosa, füzetre. Vett háromér kókuszdiót és ötért olyan törmelék-csokoládét. Ettől nehéz lett a gyomra is és akkor gondolta, vesz még egy narancsot, az könnyű és savanyú.

A narancsot ette és mélységes, szaggató fájdalmat érzett. Összeszorult torkán nyomakodva csúztak le a szeletek és Béla valamit dúdolt magában, jajongva, értelmetlenül, de a feje zúgott, mint a telefonkagyló. A Gizella-terén fel volt törve az út, az árokban két munkás csövet rakott le. Béla sokáig nézte őket. Zsebredugott kezekkel ácsorgott, míg valaki rá nem szólt, hogy ne álljon útba.

Akkor végleg hazament. A lépcsőn még nem gyújtottak lámpát, alul egészen sötét volt még minden. Nagyon lassan ment fölfelé, cikk-cakkos vonalban mérte a lépcsőt, vigyázva, hogy mindig a másodikra lépjen. Sajnálta, hogy már alkonyodik. Eszébe hozta, hogy a leghosszabb nap még csak júliusban lesz, olyankor ők már nyaralni szoknak. Egyszerre édesbús fájo érzés fogta el, megjelent előtte a falu, az édes, édes nyugalom, a nyár, a szünet: — a fű, a sárga barackfák és a csolnakázások. Azok a hosszú, hosszú, paradicsomi napok, mikor

nincs iskola, nincsenek lelki gyötrelmek, csöndbe, nyugalomba, alkonyatok sárga kódébe folyik össze a gondtalan öröm.

A második emeleten meg kellett állania, annyira erőt vett rajta az emlék, a tüdeje elszorult. Nem, az idén nem lesz nyaralás. Ó a napsugaras falu! Milyen távol állott most tőle. Borzasztó volt gondolni is arra, ami jön. De hát igazán már nincs segítség?

Ekkor jut eszébe, hogy beszélni fog a postással. Igen, talán még minden jó lesz. Beszélni fog, mindent kimagyaráz. S miután lefeküdt volna a sötét szobában, reszketve húzta magára a paplant s ekkor egyszerre elfelejtett mindent és csönd és fekete sötétség következett és Béla a feketeszoknyás asszonyt látta megint, aki fehéren és suhogva jár lassan a Dunaparton, megáll s a vízbe néz.

II.

És Béla hazajött az iskolából, de nem ment föl, a lépcsőházban állt két óra hosszat, várta a postást. Mindabból, ami tegnap megnyugtatólag hatott rá, ma már semmit sem érzett. Hideg nyirkos aggodalom töltötte most el a lelkét, amint várt, nézett lefelé és úgy rémlett, hogy ennek nem lesz vége soha. Az első emeleten poroltak.

A postás először a második emeletre ment be. Bélának úgy elszorult a szive, hogy félt, nem fog majd beszélni tudni és nagyokat,

hosszúkat lélegzett. A postás kijött a lépcsőházba, megállt, rendezni kezdte a leveleket. Aztán lassan megindult fölfelé. Jött, lassan és keresgélve és elment Béla előtt. Két méternyire lehetett, mikor a fiú utána indult.

— Kérem . . . postás úr . . .

A postás ránézett.

— Kérem . . . Záborszkyéknak . . .

A postás megállt, keresgélni kezdett és Bélának nagyot dobbant a szive. A postás egy halványkék borítékot vett elő és jókedvű bariton hangon olvasta.

— Záborszky, ügyvéd úrnak . . . Ez a papának szól.

— Kérem, tessék ideadni . . . majd én átadom . . .

A postás ránézett, aztán a borítékot nézte. „Állami főgimnázium“ ez állt a borítékon. Elmosolyodott, úgy látszik, volt már ilyen esete.

— Hiszen ott van a cselédleány — mondta, amint fölnézett a fehérfüggönyös konyhaajtóra. — Majd beviszem.

Béla nagyon fehér lett és lassan ment a postás után. Hallotta, amint a postás nagyot köszön és átadja a levelet Marinak. Aztán becsapódik az ajtó és az ember fütyülve, most már frissen és megkönnyebbülve szalad le a hátsó lépcsőn.

Béla lassan kinyitotta a konyhaajtót az előszoba felől és kiment a konyhába. Mari feltűrt szoknyával állt a polc előtt és a fazekakat rakta egymás mellé. Erős, barna lábai

körül egész kis tócsa képződött a padkáról lecsurgó vízből. Súlyos átható szag áramlott mindenünnen: a csuprok közül, a teknőből és főleg a mosogató dézsa fölött. A leány megfordult.

— Hát az ifjúr hol volt? — kezdett el kiabálni. — Majd lesz, látta volna, hogy ment el az úr.

Béla lassan jött előre, körülnézett és meglátta a kék boritékot Mari előtt, az egyik fazék mellett. Átlépett a lócán, odament és fölnyúlt érte. De már e pillanatban érezte, hogy minden hiába s hogy mindazok a gépies mozdulatok és szavak, amik még ezután következnek, egy reménytelen és halálosan sötét ismeretlen alagútjába vezetnek.

— Azt tessék ott hagyni, rikácsolt a cseléd. — Az az úré.

— Majd én odaadom, — mondta Béla határozatlanul és egyszerre fullasztó, tehetetlen gyűlölet fogta el.

— Tessék ott hagyni, — ordított a Mari és a tócsán keresztül oda ugrott. Ki akarta kapni a kezéből, de Béla visszarántotta. Most egy ostoba és lehetetlen birkózás kezdődött: a lucskos, mosogatólé szagú cseléd egyszerre szenvedélyes lett, érezte, hogy visszataszító és ez dühössé tette. Lihegve kapkodott, megragadta a fiú kezét és csavarta. Mikor a gyűrött papírlap kezébe került, ellökte a fiút. Béla fehéren, lihegve nézett rá.

— Adja vissza, — mondta rekedten. — Adja vissza! Cseléd! Maga cseléd!

— Alló! tessék bemenni! — mondta Mari,
— Semmi keresni valója a konyhában.

És izmos karjának egy hirtelen kanyarításával belódította Bélát — s mikor az ellenszegült, nyomta az ajtót: Mari nagyot lökött az ajtón és bezárta.

Béla állt egy ideig, aztán megfordult, végigfutott a homályos előszobán és benyitott az üres ebédlőbe. A rolók le voltak eresztve és fülledt tompaság olvasztotta el a butorok körvonalait. Keresztül bukott egy széken és neki-esett egy asztalnak. Milyen kemény, villant keresztül eszméletlen, ájult kétségbeesésén. Milyen kemény minden. A tárgyak, melyek ridegen ellenállanak reszkető kezünknek — a levegő, mely belénk ütközik — és odakint a sárga komor és élesvonalú napfény, mely oly kérhetetlenül s keményen felszökik a házak rideg falai közt. Oly keményen s rettenetesen néztek le rá a képek és a falak kongottak és tátongtak a keménységtől és süket közönytől. És kemény volt minden, mint az utcák szürke és kongó kövei, mint a nehéz és gyötrelmes tanórák s az iskola padjai, a könyvek és a sárga, kemény tanáracok és durva cselédek és szikadt teknők. S kemény volt a pisztoly hideg fogója, s a csikorgó asztalfiók, melyből kihúzta, s a fényes, éles kis szellentyű, melyen nyirkos, remegő ujjai babráltak, míg elfehérült, nyitott szája mint egy sötét lyuk reszketett szembe a cső kemény és fekete torkával.

III.

A morgue-kocsiban egy feketeruhás asszony ül szemben a végigfektetett Bélával. Nyugodtan, békés fölénnyel megsímitja a vérrel-csapzott gyerekhajat és mosolyog.

— Csacsi te. Hová siettél? A nagy, gonosz emberektől szöktél meg és a kemény emberektől és azt hitted, nem lehet élni. Keménynek és ridegnek láttad az életet és nem akartál várni. Pedig én vártalak téged. Tudod? Én a feketeruhás, suhogó szoknyájú asszony vagyok, akit rémülten és zokogva áhítoztál a szomorú estéken, fölhúzott paplan alól. Ime, idejöttem és most fölébed hajolok. Nézd, nem vagyok kemény: — nézd, lágyan és mosolyogva simogatom szegény, ijedt kis homlokod és az ölem puha és meleg. Mégis megszöktél előlem és nem az én lágy és meleg és végtelenül édes testemre gondoltál, hanem az ostoba Launer tanár úrra, akinek sörtes, sárga ábrázata van és püf-fedt hasa. Elmentél, szegény, szomorú kis hős, vérző szivedre szorítva az ostoba intőt és behunytad a szemed, hogy ne láss engem. Pedig én vagyok a valóság, én, aki örökké élek és örökké meleg, mosolygó és puha vagyok — és nem a számár Launer tanár úr, akit arra találtak csak ki, hogy gyűlöletessé tegye a sárga, kemény halált s kívánatosá a meleg és édes életet. S most már hiába mosolyog vissza elfehéřült, durcás kis arcodba a napsugaras élet, melynek meleg asszonyszívéből mosolyogva

nyújtja ki karját a könnyes száncalom, hogy át-
ölelje kihült, vézna kis nyakad. Most már nem
tehetsz okosabbat, aludj és pihenj hát s várd
meg türelmesen, míg föloszlott testedből egy új,
boldogabb lelket formál majd az én ölem —
lelket, melyet nem ismersz, s mely téged nem
ismer. A tulsó parton várok reád, meleg és
vigasztaló szavakkal. Aludj.

A PILÓTA

A pilóta kinyújtotta testét, mely a drótok közé gubancolódott, és nyitva maradt szeme nagyrameresztve csodálkozott fel az égre.

Most hol vagyok, csodálkozott a velő, mely lassan szivárgott egy repedésen. Ezek a felhők feketék és sűrűek; még sohase voltam ilyen felhők között, és nem hallok berregni a motort. Nem érzem a kezeim és a lábaim se; görcs állt a kezembe. Most hol vagyok?

Lássuk csak: Domodossolában indultam el reggel. Gépem úgy ragyogott a napfényben, mint valami drága, óriási ékszer. A kormányt igazgattam és megszorítottam néhány csavart. Akik mellettem álltak, aggódva bámészkodtak az arcomba, de én rájuk nevettem. Hiszen én csináltam a gépet, — mondtam nekik — én csináltam az utolsó szegig, csak tudom, hogy kell vele bánni. Megveregettem a csavart, mint egy paripa lobogó sörényét. Aztán belepattantam az ülésbe. Két kezem a fogóra feszült. Elöttem a magassági kormány rézkupakja csillogott. Mereven figyeltem, hogy fordul el, mikor balkezem letolta a fogót. Még láttam néhány kusza, elfolyó arcot, amint elcsaptak kétoldalt. Aztán csak két fehér lapot láttam már és magam előtt egy áttetsző, villogó korongot. Aztán előrehajoltam és láttam magam alatt sza-

ladni a sárga földet, szembe egy fekete árnyfoltal, mely sötét volt és óriási, és madáralaku.

A fogó sivitott és egyszerre nagyobbodni kezdett a távoli hegyoldal. Szédítő sziklafal meredt előttem néhány pillanatig; egyet csavartam, lefelé. A sziklafal erre zuhanni kezdett alattam és összeszaladt. Csucsba futott és eltűnt, mintha levágták volna. Messze, mérhetetlen kékség tárult ki végtelenül. Alattam apró, zöld dudorok dagadtak; kerestem az árnyékom, és megláttam: picike fekete pont volt; épp most kuszott lefelé egy lankás hegyoldalon és belesringott a határtalan lapályba. Lassan uszott keresztül egy négyszögű rozsföldön; egy erdő sötét lombjai fölött percre eltűnt, aztán az országut vékony, vakító pántlikáján pillantottam meg újra, amint áthuzódott.

A folyó azonban párás volt és előttem valami kék, messze ködbe folyt. Oldalt a fehér falu körbefordulni látszott; kis piros pontok tarkáztak, és az egész lassan ferdült át a másik oldalra. Följebb, mondtam hangosan, és taszítottam a fogót. A drótok sírva remegtek. Hallottam zihálni a dugattyut, át a pokoli berregésen. Folyó, országut, minden vonal egyszeribe szerteszaladozott és végtelenbe kitágult. Előrehajoltam, kinyultam egészen és a redőnyt fölcsaptam szájam elől. A szél sivitva arcomba ütött.

Följebb, lihegtem. Oldalt dültem, hogy a balszárny felemelkedjék, mert balról hajrázó, sivalkodó szélrohamok dörömböltek a vászon-

lapon. A fogó mereven, sárgán, hidegen ragyogott szemeim előtt. Zizegő, éles zörejt halottam, mintha reszelnék a levegőt.

Percekig egyetlen vonalat se láttam előttem. Aztán hozzászokott szemem a közeghez. Most lágy, mérhetetlen kékség volt minden, szélén valami fehéres, lefelé görbülő, óriási vonallal. És ez az egész tér telehintve apró, fehér pihékkel; ezek eltűnedeztek, és felbukkantak megint. A tenger forrongott alattam. Partot nem láttam sehol.

Órákig tartott ez, vagy napokig? Milyen furcsa. Csak az bizonyos, hogy valami remegő karika szorongatta a torkom. Aztán mintha vékony, libegő selyemlapba ütöttem volna a fejem, amit nem tudtam keresztülszakítani a fejemmel. Ez akkor volt, mikor a tenger eltűnt alólam és tejszínű fehérség gomolygott keresztül köztem és a mélység között. Egyszerre sötét, kemény körvonalakban pillantottam meg, újból az óriás árnyék-madarat: egy villogó, dunyhaszerűen dagadó felhőn feküdt és lassan halványult. Aztán minden fehér lett.

Hohó, aztán minden fehér lett. Hogy is volt? Följebb, csak följebb, így táncolt a szívem, majd hirtelen elhallgatott. Akkor úgy tűnt fel, egy helyben állok. Hallgatóztam, hallok-e valamit a szívemben. Forgatni akartam a lapátot, de nem ment; valaki fogta a csuklóm. Makacszkodtam, rángattam a kezem. Eressz el, mondtam, és rángattam, de ő nem hagyta: átnyult a vállam fölött és a másik kezével simo-

gatta a kezem. Langyos arcát odafektette az arcomhoz. Keblével könnyedén a hátamra dült. Csak most láttam meg fekete suhogó ruháját. Nem is emlékeztem, hogy magammal hoztam, és a hátam mögött ült.

— Mit akarsz, ereszd el a kezem — mondtam kedvetlenül, mert langyos arca kábitott.

— Mindjárt, — nevetett — csak megnézem, így, ahogy a sárga fogantyun fekszik. Milyen szép.

A kezemre néztem. Halványnak, hosszúnak és szépnek láttam.

— Ereszd el — mondtam fáradtan, de nem rántottam meg a kezem.

— Hiszen forgathatod, — mondta — csak hagyd, hogy rajta hagyjam a kezem. Miért vagy oly komor?

— Repülni akarok, — mormogtam — és nagyon langyos az arcod; kábitasz, kellemetlen.

Odaszorította a fejét.

— Hiszen repülsz — mondta. — Nézd, mindjárt repülünk . . .

Most előrecsavarta a nyakát, és barna lobogással belelehelt az arcomba. Valami parfüm volt.

— Te szép — mondtam, és mosolyognom kellett. Eleresztette a kezem^{re} és durcásan visszalendült.

— Nem, mondotta — nem tetszem neked. Miért nem énekelsz nekem, híres, ha madár vagy?

— Te szép, — mormogtam énekelve és

zavaros szemekkel, tévetegen nyultam az arca után . . .

Egyszerre az ajkamra tapadt.

— Eressz — fuldokoltam.

— Nem, nem, — lihegte — te híres, te madár. Repülni fogsz . . . akarom, hogy repülj . . . velem . . .

— Repülök — hebegtem fuldokolva.

— Repülünk — sikoltott. — Fogd át a nyakam . . .

A csavar zakatolva villant el szemeim előtt. Akkor nehéz izeket éreztem a szájamban és egy fülledt valcert, ami hasonlított a motor forró berregéséhez. Majd puha szobát láttam, és virágokat. Homályos zugot és egy csipkevánkost. Egy pillanatra anyám arcát, a tükörből.

A szárnyak háromszor fordultak, bukfenchezve libegtek. A hajó pörgött velem, mint az orsó.

— Most . . . most repülök! — kiabáltam bösz diadallal, és csipkefelhőbe fultam. — Most, most szabad vagyok!

De karjai torkomba szoritották a szót. Nehéz, bus felhők repedtek ketté alattam. Cikázva rohant fölfelé az elfeketülő ég. Egy ásító szakadék bomlott fel és félelmesen nagyobodott.

— Ölelj! — ordítottam rá, és öklömmel arcába ütöttem. Orra sárgán vigyorgott rám, amint elszalasztott öklöm belefutott pléhkoponyájába. Le akartam fejteni karjait, de vékonyak és szivósak voltak; husz vékony, fekete

kar, a hajó husz vékony, fekete drótja, derekam köré csavaródtak. Lábamra csavaródtak, nyakamra hurkolódtak; az egyik mellembe törött. Lábai, a vaspántok, két lábamat hurkolták szorosra. Izzó gáz süvített elő.

Aztán egy ideig üresség volt és mintha sok köny zuhogott volna valahonnan. Aztán csönd volt; egy sötét lyuk. Meddig tart még ez a csönd?

Most hol vagyok? Ilyen sűrű és fekete felhők közt még nem repültem . . . és miért nem hallom berregni a motort? És hol vannak az ünneplők és a koszorúk? És hol van a puha és langyos arc az arcom mellől? Jaj, mi tátong itt a fejem fölött? Jaj, miért nem hallom berregni a motort?

Igy szivárgott a velő egy széles repedésen, a megrepedt koponyából; s a nyitva maradt szemek felcsodálkoztak az égre. Éjszakán egy csillag szegte át az eget. Köröskörül aludtak a sziklák. A motor tíz méternyire, egy nehéz kőbe vágódva, összeroncsolva, még füstölgött. A szárny egyik vászoncafrangja beleakadt és az északi szél mint valami zászlót lobogtatta a roncsok fölött. Csak ez a zászló mozgott az éjszakában.

Havazni kezdett, de csak úgy óvatosan: egy-két pihe ámolygott a hideg levegőben. A puhakalapos és őszikabátos fiatalember, aki később a jó viccet kigondolta, egy óra előtt a jó viccel még az utcán sétált, egy kicsit borzongott és odasimult a szeretőjéhez. Másképp semmi baja se volt. Egy kicsit ideges lehetett és nyugtalan, talán nagyon sokat beszélt, fel volt hevülve, a szemei vidáman és ravaszul csillogtak. Azt magyarázta a szeretőjének, hogy mennyivel jobb így, mióta együtt lehetnek: a nyugtalanságok és féltések elmultak. Vidám volt. A szeretője rejtélyesen mosolygott; drága és bódító arca a puderes fányolon keresztül nedvesen és csodálatosan meredt maga elé.

— Előbb még sétálunk egyet, jó? — hadarta a fiatalember, aki később a jó viccet kigondolta. — Lemegyünk a vasuti hidig, aztán egy kerülővel haza, hozzánk.

Es a fiatalember, egy félórával a jó vicc előtt, szenvedélyesen rántotta magához a szeretője karját, amint kicsit borzongó agyvelejében a puha szoba feltűnt, a puha pamlag és a fehér karok, kinyujtva, a pamlagon. Elhallgatott és szorongva gondolt a boldogságára.

Aztán megint hadarni kezdett.

— Látod, erre jártam mindig, itt kerestem

lakást, mikor még nem volt biztos, hogy az enyém lesz egészen . . . Tudod, buta voltam, még nem voltam biztos, de azért kerestem lakást . . . Milyen napok voltak . . .

És így hadart tovább a fiatalember, egy negyedórával a jó vicc előtt, a Külső Vasutihid-utcában, egy kis kerülővel, félóránnyira a lakásától, ahová a szeretőjével tartott.

— De aztán nem vettem itt . . . Ostoba és kétségbeesett voltam . . . A tizenkettes számban itt lakott . . . Bábolnay . . . és én féltékeny voltam rád, tudod? Nahát, szerelmes volt beléd . . . mindegy, ernlékszel. Akkor még nem voltam biztos, hogy szeretsz . . . és borzasztó fájdalmakat álltam ki . . . ó, a nyomorult, hogy gyűlöltem. Milyen rettenetes gyötrelmeket okozott nekem . . .

És a fiatalember, néhány perccel, a jó vicc előtt, dacosan megállt a Külső Vasutihid-utca tizenegyes háza előtt, egy óránnyira a lakásától, ahova szeretőjével tartott.

— Hónapokon át, — hadarta kézzel-lábbal, — hónapokon át. Nem volt nyugtom és nem tudtam dolgozni. Néha félőrülten iderohantam este és a szomszéd kapu alól lestem a kapujára: az a kényszerképzetem volt, hogy odajössz hozzá — borzasztó, ugy-e? Remegtem sírtam a félelemtől. A nyomorult, ostoba. És képzeld, tudta, hogy szenvedek, kinozott, csúfolt, játszott velem. Az utcán gúnyosan és messziről nagyokat köszönt nekem. Néha, mintha véletlenül tenné, nagyot sóhajtott és a nevedet mondta

ki . . . Majd szándékosan leveleket dugdosott hirtelen a mellényzsebébe . . . „Szegény bánatom . . .” mondta emfaticusan, néha, mikor együtt üldögéltünk. Ha meglátogattam és egyedül volt, zavarba jött, hirtelen becsukta a szekrényt, az ágy elé állt . . . Zavartan bebegett . . . Azt mondta, hogy: bocsánat, de . . . és így tovább. Aztán kinevetett, mikor látta, hogy sápadok el. Tudta, hogy görcs áll a szivembe ilyenkor.

A fiatalember föllélegzett, aztán harsogót nevetett.

— Képzeld, így meggyötört, csupa viccből. De megérdemeltem, milyen ostoba gyerek voltam. A nyomorult.

És a fiatalember, aki azelőtt olyan ostoba gyerek volt, megállt a tizenkettes számu ház előtt és hirtelen a szeretőjéhez fordult. Ránézett.

— Te, — mondta halkán és a szemei furcsán fénylettek, — egy jó viccet gondoltam ki.

A szeretője is megállt. Egy hosszú percig szótlánul nézték egymást.

— Roppant érdekes lesz, hallod? Megtréfálom Bábolnayt . . . amiért úgy megkinozott . . . visszaadom neki a kölcsönt . . .

A két ember megint egymásra nézett. A vincces fiatalember arca szokatlan, nyugtalan színekben lángolt. Szemeit egészen összehuzta és az ajka sunyin remegett. A szeretője nyugodt volt, csak egy árnyalattal sápadt el a puderes fátyol alatt.

— Nagyszerű lesz . . . ide figyelj . . . Te

most fölmész Bábolnayhoz . . . egyedül találod . . . izgatottan és zavartan beszélni kezdesz . . . leülsz . . . Hiszen színésznő vagy, meg tudod csinálni . . . Ő meg lesz lepetve, aztán mindent megérteni vél . . . hiszen ismered, elbizakodott és hiu ember . . . Szóval elkezd nyugtatni, hogy semmi baj . . . Aztán . . . aztán két perc múlva én feljövök . . . Becsöngetek . . . Te felsikoltasz : „Szent isten, ez János . . .“ Én belépek . . . rettenetes csönd . . . Aztán Bábolnay mentegetőzik . . . erőlködik . . . produkálja magát . . . majd fölényes pózt vesz fel . . . és akkor mi mindketten egyszerre az arcába nevetünk : „Te marha, hiszen együtt beszéltük meg, ne kinlódj“ és karonfogva távozunk . . . Képzeld . . .

Hirtelen megállt. A jó vicc után révetegen néztek egymásra. Mindketten remegtek egy kicsit, de egészen halkán és észrevétlen.

— Nos? — kérdezte a vicces fiatalember és furcsa, torzonborz vonalban vigyorgott.

A szeretője már közben, mialatt beszélt, befelé nézett, a sötét kapu aljába. Most se fordította vissza az arcát. Talán egy pillanatig állhatott, azután még, hogy a másik abbahagyta a beszédet.

— Jó, — mondta aztán egész röviden. S már el is tűnt a kapu alatt.

A vicces fiatalember utána nézett. Még látta, amint a szoknya lila és habos fodra rálibben az első lépcső márványkockáira . . . Alatta, a fodrok alatt még a cipőt is látni lehetett, egyik

csücskét, fölötte diszkrét és álmos homály. S még a sálnak egy röpködő farkincáját is láthatta a lépcső hajlásában — ez volt az utolsó részlet ami eltűnt. Aztán csak a kapu volt és egy szűk, sötét hasadék, a lépcső bejárata. Esteledett. A homályos és tátongó udvar háttérében három-négy apró pihe szállingózott . . . a hó . . . Senki se járt odabent. A fiatalember egy percig állhatott a kapu előtt. Aztán lassan és szükségtelen ösztönrel: ujjhegyen ment föl. Szűk és magas lépcsők vezettek kanyarogva egy különösen épített, zeg-zugos emelet felé. Régi, százéves házban vannak ilyen emeletek, Budán. Be kellett fordulni, egy szűk nyílt folyosón menni végig. Annak a végében volt az ajtó. Az ajtó, megint szabadon, nyitott emelkedés fölött: egy vasrács választotta el a tűzfaltól, melyen túl a budai hegyekre nyílt homályos, elfolyó kilátás a téli boruban. Halvány réztáblán csillogott a „Bábolnay“ név.

A fiatalember megállt. Lábujjhegyen állt, fűlelt. Egy fél perc telt el. A homály bejött már a rács mögé és a folyosóba furódott.

Aztán lassan, óvatosan nyomta meg a gombot. Egészen könnyű, pici nyomás volt: zengzetes, de csak pillanatig tartó csöngetés harsant az előszoba öbléből.

Kettőt köhintett, aprókat. Egyik lábáról a másikra állt. Az arcán egy széles árok félszeg és ravasz monologra készülődött, úgy, ahogy majd be fog lépi. Várt.

Megint köhögött. Aztán fölemelte a kezét

és erőbben nyomta meg a gombot. Hosszu, fájdalmas sikoltás volt most a csengő szava: hirtelen halt el, csend lett.

Egy perc telt el.

És a homályban akkor lassan, egészen észrevétlen hajlott el az ajtó széles vonala és aki most hajolt volna arcához; egy szétesett és érthetetlen lyukat lát, riasztó és csunya vigyorgáshoz hasonlót: hullák arcán látott ilyet, akiket egyetlen és váratlan pillanatban ütött meg a Halál rémülete.

Aztán halkan és nesztelenül feküdt rá az ajtóra. Előbb a felső testével dőlt rá és a kezei tenyérrel kifelé rátapadtak az alsó táblára. A hó erőbben kezdett esni: hideg szél ütött be a rács fölé. Keresztülszaladt a gallérján és befutott a mellénye mögé. Hallotta, amint a csatornán zugva, bugva didergett keresztül.

És ott dögölt meg az ajtó előtt.

PIERRE

Pierre provence-i volt: ezernyolcszázhat elején került a Grand Armée nyolcadik brigádjába, önkéntes ajánlkozás után. Pierre husz éves volt; göndörhaju, karcsu gyerek, szép bátor szemekkel, melyekből ábrándos életkedv és intelligencia sugárzott. Január elején falragaszok futótüze árasztotta el a vidéküket, a császár kiáltványa volt, mely a polgároknak beszélt és a népnek, hadba szólítva minden franciákat. Az a sajátságos, merészen lüktető hang áradt belőle, amely egyszerre keltett rémületet és lelkesedést; hipnotizáló, erőtől duzzadó hang, mely kábitó zugásként visszhangzott a fülben és zsibongásba hozta a vért. A császár maga fogalmazta e kiáltványokat, szavai úgy szikráztak, mint ama zöldfényű sas-szemek, amelyekkel a világot kormányozta. Villogó szavak voltak, nem is betűknek sora, hanem kardok csattogása, füttyülő golyók, esztelen lázító csatakiáltás.

Huszéves lelkének egész ábrándos szerelmével ölelte át Pierre a sas riasztó szavait. A „gloire“ mámorea részegítette az ő szívét is; de Pierre fiatal volt és álmodozó, képzelete egyetlen isteni alakban személyesítette meg a „gloire“ zavaros fogalmát —: és ez az alak a császár alakja volt. Egész valója ihletett, rajongó bámu-

lattal fordult az óriás, a félisten felé, minden tökéletesnek, minden emberfölöttinek, az emberi agy diadalának, nagyszerű szimbolumát, az emberi akaraterő győzelmes titánját látva benne. Látni szerette volna őt, vágyakozott a megpillantása után, mint ahogy a görög lantos vágyta volna meglátni az Olymposz lakóit. Látni szerette volna őt, szemében azt a varázst, amely világokat teremtett, Látni szerette volna szemeiben azt a valamit, amely ekkora lelkesedést, ekkora hódolatot, ekkora imádást tudott kelteni távolból is az ő szívében. Téli éjszakákon megjelent előtte száguldó paripán, véres felhőgomolyok között, süvöltöző pallosával hajtva a kietlen pusztaságot. Hullák és vérben fetrengő sebesültek között robogott, a sebesültek kinyújtották utána kezöket; szíveket kitépték és lovának patkói elé dobálták. Örjögve hördült fel belőlük a lelkesedés utolsó kiáltása: „Vive l'empereur!“ És Pierre nyögött álmában és nyakát odaszorította a vértől izamos, hideg rögökhöz, hogy a császár lova rátaposson lükettő fejére.

Pierre belépett a Grande Armée-ba. Szeptember végére járt az idő: harcok fuvallata fujdogált Poroszország felől. Feszült várakozás remegtette meg a franciák idegeit. Jöttek a hírek. I. Ferenc letette a császári címet és Frigyes Vilmosnak meggyült a baja a sassal. A sas készülődött. Ijesztő gyorsasággal növekedett félelmes hadserege, a győzhetetlen, mellyel orkán gyanánt szokott rázudulni

ellenségeire. Friss hangulat uralkodott a kaszárnyákban és Pierre kedélyét elvarázsolta ez az új, pezsgő élet mely tele volt színekkel és új, ismeretlen hatásokkal. Izgatta, őt a katonalélek tomboló jókedve, mely belekacag a halál titokzatos mélységeibe. Izgatta csábította őt ez az új világfelfogás, mely mosolygó szájjal, duzzadó életerővel, mámorban égő szemekkel rohan az enyészet hallgatag éjjelébe. Meghalni a gloire-ért, a hazáért, eszméért és főleg — a császárért; ez a gondolat remegésbe hozta a Pierre balga, fiatal, forró képzeletét, mely nem ismerte még az élet gyönyöreit: a mámort, a szerelmet, az önzést,

És Pierre ott menetelt a forró országuton, melyen Poroszország felé nyomult a Grand Armée győzelmes áradata, Csak az bántotta, hogy eddig nem sikerült meglátnia álmainak tárgyát, a császárt, aki ott lovagolt harcosainak élén, büszke homlokát nekiszegve az északi szélnek, mint Hannibál, mikor nyugodt elszánnással vezette népét a kérkedő Róma falai alá. Pierre-t boldogsággal töltötte el a gondolat, hogy együtt van vele, közel hozzá, a császárhoz az ő lelki és testi urához. És sulyos fegyverzetét cipelve ragyogó álmokat szőtt, a hősiesség, az önfeláldozás, a lelkesedés ragyogó álmait.

Ezernyolcszázhat október 14-én, délután három órakor volt az ütközet. Az égen elnyújtott, kékesfekete felhősávok húzódtak el: olajos simasággal sárgult a mozdulatlan láthatár, ke-

ményen verve vissza a jénai fensik körvonalait. A csomós, rögös talajon csak néhol rágódott valami szivós gyom. Kányargó sövényfalak huzódtak párhuzamos vonalakban a messze-ségbe. Mikor Pierre hasravágódva a váratlan vezényszó után egy sövényfal tövébe felemelte fejét és körülnézett a láthatáron: széles, homokos dombokat látott, melyek a meredek földhát felé huzódva, nyugatra elzárták előle a kilátást. Észak felé végtelen, göröncsös lapály terült el. Pierrel átellenben törpe erdőcske körvonalai vibráltak lilán a nyugalmas napsugárban. És jobbra, a fensik tövében valami mozdulatlan fekete sáv veszett bele a távolság kódébe. A nap sugaraiban néha apró, szikrázó pontok villantak meg ennek a fekete sávnak a szélein.

Kimondhatatlan izgalom szorongatta a Pierre torkát. Érezte, hogy a perc érkezett. Valami szilaj öröm futott át rajta, annak a gyönyöre, hogy nem fél, — aztán elfojtott magában minden érzést és gondolatot és várt.

Félóraig tartott az egész. Tisztán ki lehetett venni, hogyan nyomul előre a franciák jobbszárnyán a lovasok brigádja, mint valami vörös kigyózó felhő. Mikor egy hirtelen mozdulattal szembekerültek a fensikkel: apró, fehér, tömör gomolyok dudorodtak ki a fekete távolból. A kopár talajon tompán dübörgött végig az első sortűz. A gomolyok ismét kidugták fejüket, ezuttal balról is, az erdő felől. Egyszerre egészen közelről szólaltak meg az

ágyuk: ideges rázkódás vonaglott végig a táboron. A franciák kezdték a tüzelést: egyuttal megmozdult az egész jobbszárnyi hadtest és villámgyorsan terülve szét lezudult a völgyre.

Azután rekedten ugattak az ágyuk és meg nem szűnt egy percre sem a gyilkos sortüzelés. Huszárok rohantak elő minden oldalról; meggömbült lábbal, kinyújtott nyakkal, a mereven kitarzott szuronyok fölé hajolva, rohamlépésben, lobogó köpenyeggel nyomult előre a gyalogság, mint valami óriási, vihartól kergetett szarkalábak. Mikor a „rajta“ elhangzott a háta mögött: Pierre fölugrott társaival és előre-futott. Szorongó kábulat ült szíven; egy perccel később azonban magához tért és körülnézett.

Szemben velök, a dombsor mögött, szuronyok villogó hegye tört elő, mindig sűrűbben és magasabban. Hirtelen szijjas csákókat vett észre, négyszögletes forgóval, melyek egyenlő távolságban merültek ki a szuronyok mögött. Ekkor fölemelte fegyverét és lőtt. Egy pillanatra vörösén villant meg szeme előtt a távoli fensik kopár lejtője, aztán füstgomolyok jöttek és irtózatosszerűen töltötte be a világot.

A többiről már nem volt határozott tudomása. Arra még emlékezett, hogy mikor a folytonos, gépies tüzelés után reszkető kezei nem találtak az izákban golyót: hogy akkor ő is előredőfte a szuronyt, amely nekiment valaminek. Ekkor irtózat fogta el; megtorpant, vissza

akart fordulni, de szemei a tisztnek dühtől megduzzadt arcával találkoztak, amint rekedten ordított rá. Újra döfött, megbotlott egy testbe, mely lábai elé gurult és előrehajolt. Körülötte kemény, megfeszült porosz arc-élek tünedeztek fel. Most már tudta, hogy elveszett. Irtózatos gomolygás, tolakodás támad: valaki a fejére vágott, aztán a mellébe döftek. Elesett, fordult egyet, néhányan keresztülléptek rajta. Ekkor kinyújtotta karjait, kiáltozni kezdett és rémület szállta meg.

Mikor kinyitotta szemeit, bágyadó némaság volt köröskörül. Bealkonyodott. Tüzzvörösfényben égett a nyugati égbolt, kelet felé még mindig azok a hosszú, acélkék felhők huzódtak. Pierre üresnek, kihaltak megtöröttnek érezte szívét és végignézett a láthatáron. Mélységes szomorúság feküdt a kialvó táj felett. Lent a földön, köröskörül nyugalmas némaságban heverték a hullák egymásra dobálva, szétört csákók között, vértől ázott fűcsomók fölé borulva. Némelyik az ég felé fordult.

Pierre behunyta szemét és ekkor észrevette, hogy hörög. Lassan melléhez nyult és egy mozdulattal lesöpörte róla a megaludt vért. Meg akart mozdulni, de nem tudott. A szurony keresztülment tüdején. Pierre haldokolt.

Ekkor zavaros képek kaleidoszkopja zsi-bongott el szemei előtt; gondolat-foszlányok, melyekért görcsösen kapkodott. Régi benyomások, melyek elmosódtak benne az utóbbi évek szilaj lelkesedésében. Folytonosan maka-

csul visszatért elébe egy napsütéses délelőtt képe, a Garonne-melletti falucskában, mikor misére szóltak a harangok. A duzzadó lombokon keresztül kerek, vibráló foltokat vetett a nap. Derű és reménység töltötte be a sziveket. Akkor május volt: fodros, habos felhődarabok közül mosolygott elő az ég. A világoskék égbe egy himbálódzó, aransárga szalmakalap volt belerajzolva. Pierre görcsös, sóvár vággyal feszítette meg képzeletét. Piros topánkát is látott, mely fölött alig két ujjnyira kivillogott a világos harisnya. A lányt Angélique-nek hívták és azon a délelőttön piros topánka volt rajta és rámosolygott Pierre-re.

Pierre delirált. Úgy rémlett neki, hogy a piros cipellők előtte táncolnak, kecsesen hívogatólag. Utánok hajolt, szerette volna megcsókolni őket, de a cipellők, kacéran visszalibbentek és egy pillanatra kivillogott a világos harisnya. Halk, csiklandozó kacajt hallott: Angélique nevetett. Pierre megint utánahajolt, de a cipellők elszöktek, visszaugrottak. Erre örvöngeni kezdett, tombolva rugta a földet és úgy érezte, mintha borzasztó kiáltások törnének elő a tüdejéből. De csak halkan, ütemesen hörgött tovább. Most megint tudta, hogy itt fekszik a csatatéren, halálverejtékes arccal, megaludt, kihült vércsomók között. Hirtelen kétségbeesett életvágyat érzett, zokogni kezdett és kétszer ismételte Angélique nevét. Egy pillanatra egész öntudata föllobbant, segítségért akart kiáltani, világosan eszébe jutott, hogy a dilizsánszok erre járhatnak,

és felszedik a sebesülteket. Utolsó erejével félkarjára támaszkodott és kinyitotta szemeit.

Alig tíz lépésnyire tőle, egy kis magaslaton, két lovas állott a lenyugvó nap rozsdavörös tűzében. Köröskörül nyugalmasan hevertek a hullák. Az egyik lovas kicsit előbb állott, éppen szembe Pierre-el, úgy, hogy a paripának csak két első, mozdulatlanul megfeszült lábát láthatta. Tömzsi, feszes tartású emberke volt, fehér szarvasbőrnadrágban, araszos vállaira kék mente simult. Fején óriási, félkör alaku csákó. Összeszorított ajakkal figyelmesen szemlélte a távoli fensik homályosuló körvonalait.

Pierre azonnal megismerte a császárt. A szó torkába fult, szája nyitva maradt, kimeredt szemei hipnotizálva tapadtak a lovas alakjára. Azt várta, hogy valami történni fog, hogy a császár odanéz. Ez így tartott néhány percig, aztán megértette a helyzetet Pierre. Ah, mit törődött vele a császár, vele, a haldoklóval, a hullákkal behintett csatatér egyik véres roncsával! Mindenünnen nyögések, jajongó panaszok emelkedtek feléje, — de ő a fensik felé fordította arcélének kemény vonásait. Nem átszellemült varázs, félisteni fönség ragyogott e szemekből: hanem démoni acélakarat, önző, szomjas kapzsiság, határtalan, kielégíthetlen dicsvágy és makacsság.

És Pierre egyszerre tisztán és világosan látta, hogy ő egy borzasztó ostoba tévedés áldozata. Világosan látta, hogy néki éppen úgy joga volna az élethez, a napsugárhoz, a forró

örömhöz, mint ennek az embernek itt, akinek szüksége volt arra, hogy kettéhasítsák az ő erős, forrongó agyát; átdöfjék az ő fiatal reménykedő szívét. Mit törődött most már a császár ő vele, a haldoklóval? Neki az élőkre volt szüksége, hogy lelkesüljenek és meghaljanak érte, a hideg kolosszusért, a telhetetlen molochért, aki egymásra uszítja a népmilliókat, hogy a dicsőség emberfölötti gyönyörét érezze kicsiny, mohó, halandó emberi szívével.

A Garonne-menti falucska . . . A nap-sütéses ut . . . Angélique nevetése, fehér fogsora . . . Odavan, odavan. Elvitte ez a tömzsi nevetséges, nagyhasu emberke. Irtózatos, dühös nevetés rázta meg, a nyelvét szerette volna kiöltetni. Aztán minden összezavarodott fejében, még egyszer fölemelte öklét és erőtlenül meglóbálta a lenyugvó nap felé. Utolsó érzése az volt, hogy borzasztó, gunyos szavakat kiáltoz a császár felé torkaszakadtából. De csak halk hörgés emelkedett ki tüdejéből és úgy maradt, félkarjára támaszkodva, arccal lebukott a nap felé.

A két lovas lépésben jött lefelé a rögök között.

— Mehetünk, — mondta a kisebbik.

— Igen, Sire, — válaszolt a másik, aki tiszteletteljesen követte.

Megsarkantyúzták a paripákat és ügetve robogtak el ama hely mellett, ahol Pierre feküdt. Egy tányérnyi vértócsa csillogott a fűcsomók között és Napoleon paripája átugorva rajta a hulla nyitva maradt szemébe fröccsentette a véres sarat.

TAPSOLJANAK A MAMÁNAK

(Magánjelenet. Elmondja egy nyolcéves kisfiú. Sápadt, fekete szemű gyerek, kicsit elhanyagolt. Nagyon izgatott, mintha lázas volna. Sokszor köhög is.)

— A függöny két felvonás közt, a szünetben, váratlanul szétmegy.

A kisfiú (bejön, óvatosan néz körül, egy csokrot szorongat. A sűgöluk fölé hajol, nagyot lélegzik. Fölemeli az ujját, ragyogó szemekkel fordul a közönség felé.)

Psz! Ne tessék megijedni! Ne tessék szólni senkinek! Mint én fogok játszani!

Nem vette észre senki felhuztam a függönyt . . . tudtam, hol kell, nem is látták, hogy benéztem, megszöktem hazulról . . . annyian szaladgáltak a kulisszák közt . . . nem vettek észre . . . beszöktem . . . ez most nem szünet. Sz' tudom én, hogy kell játszani. Rendező úr rendez, ügyelő úr ügyel. Aztán van vastaps és jelenés. Aztán van domborítás. Aztán van bokréta, az én mamám mindig kap bokrétát.

Az én mamám a G. Balog Etel, aki itt játszik, a híres színésznő, az én szép, drága mamám, ami drága hősnőnk, drámai színészet, csillag.

Az én mamám olyan világhíres színművészet a legvilághíresebb az én mamám. Az én

mamám játszotta az Ibsent a Takarodóba . . . nem is, hanem a Gerhardot játszotta . . . előkelő tilizálással játszott az én mamám — benne volt az ujságba. Az én mamám kidomborította az egyéniséget, az én mamám. Volt az ujságba, a Málnássy bácsi írta. (Köhög.)

A Málnássy bácsi kitikrus. Nagyszerű kiti-krus, mondta az én mamám, az én drága hős-nőm. A Málnássy bácsi beszélt a papával: — de a papa nem szereti a Málnássy bácsit, mondta a papa, nyavalyás alak ez, édes fiam, mondta a mamának, de a mama védte. (Köhög.)

Az én papám olyan erős és egyszer meg-vert há . . . há . . . három rablót és megölte őket és a rablók szaladtak az erdőbe és akkor az én papám kergette, mindig kergette, és a rablók, felmásztak a fára és az én apám meg-rázta a fát és addig rázta, míg a rablók mind meghaltak. Az én apám olyan erős, mint a király és mi azelőtt nagyon gazdagok voltunk és volt há . . . há . . . háromszáz forintunk. (Köhög.)

De mostan szegények vagyunk mert a gázsi még ruhára se elég, a diri nem ad bezzeg ruhára külön és a papám mindig busul, mert most is erre a báli belépőre, a Molnár-da-rabba, kellett száz forint. (Köhög.) De a mamám gyönyörűen játszott a darabba, mink a papával hátul ültünk, mert a papának rossz volt a kabátja. meg lukas volt. És mindenki kiabált „Balog! Balog!” és én kiabáltam „Az én mamám! Az az én mamám!” de a papa huzta a kabátom és nem hagyott kiabálni. (Köhög.)

En tudom mér haragudott a papám, mert a mamám a darabba nagyon csókolta a Bubáky bácsit, aki a hősszerelmet játszotta a darabba. Egész hazafelé a papa nem szólt semmit, csak a mamám beszélt és adott nekem egy virágot az én drága mamám. (Sóhaj.) (Szünet.)

Ha én leánynak születtem volna, én is színésznő lennék, mint a mamám. Olyan szép, drága színésznő és szagos ruhába járnék. (Sóhaj) de én tisztességes katona leszek mondta a papa.

Én rám nem kell vigyázni, mondta a papa. (Köhög.) Az én papám olyan erős . . . háromszor olyan erős, mint a legerősebb ember a világon . . . Én magam is be tudom venni az orvosságot, mondta a papa . . . Én tudom, mért busul mindig a papa, mert a mama sohase lehet otthon és csak nagyon későn jön haza, mikor én már alszom . . . Én megmondtam a papának! nézd, papa, hát nem jöhet haza, ugy-e, (ujjain számol) ugy-e délelőtt egyig van a próba, akkor ebédel kettőig, kettőkor a szabóné, meg a kávéház miatt, ugye, az hozzá kell a domborításhoz. Aztán hatkor már a színháznál van, na most a darabnak tizenegykor vége, akkor még vacsorázik . . . A Málnássy bácsi hazakiséri . . .! (Köhög.) Hát ugy-e, papa, még nem lehet itt. Mondja az én papám, hogy csak aludj fiam, én úgy is teszek, mintha aludnék, de nem alszom, megvárom, míg hazajön a színésznő, olyan szép az én mamám : . . és hazajön és olyan jószagu, mikor elmegy az ágyam előtt és olyan szépen

suhog . . . Es a papám, multkor, mikor a premier volt, vett virágot és én nekem kellett odaadni a mamának, de olyan soká jött a mama és akkor fáztunk meg a papával a színház előtt . . . (Köhög) . . . de az én papámnak nem árt, mert a papám olyan erős, hogy egyszer fölemelt há . . . há . . . háromszáz kilót, De én egy kicsit megfáztam . . . és olyan sötét volt az ucában . . . és a színházba belül nagyon világos volt . . . és azóta köhögök kicsit . . . és mindig olyan hamar fáradt vagyok . . . (Köhög.) De azért megvárom most már a mamát . . . (körülnéz) . . . majd addig leülök valahová . . . aztán . . . megvárom a mamát . . . és odaadom a csokrot . . . (Leül, középen egy székre. Nézi a közönséget.) Né . . . mennyien vannak . . . telt ház . . . majd fog örülni a mamám, ha jelenése lesz . . . (Köhög.)

Borzasztó nagy sikere volt az én mamámnak a „Lancelot“-ba. Jelenés közben is volt taps, mert a mamám gyönyörűen játszotta a szerelmet a Lancelot-val, fölemelte a karját a mamám és olyan furcsán, olyan kiabálósan mondta (fölemeli karjait, elváltoztatott nőies hang) „A gyermekem, Lancelot! Gondold meg, a gyermekem! Ki adja őt vissza nekem, ha egyszer elveszítem?!“ És a mamám sírt, mindenki sírt, olyan szépen sírt az én mamám, de csak olyan színháziasan sírt pedig, nem igazán, azt lehet domborítani, így : bü . . . hű! bü . . . hű!“ (mű sirást produkál, utána erősen köhög, nevetve mutatja a szemeit). Tetszik látni? Egy

könny nincs a szemembe. Ez a színházias sírás. Hja, ja (sóhajt).

(Szünet. Álmosan elgondolkozva himbálja a lábait, maga elé néz. Hirtelen indulatosan meg-rántja a vállait). A Suléti! . . . nem rossz! (Megve-tően legyint. Szünet). A Suléti! Az is színésznő? (A közönség felé fordul, bizalmaskodva). De hiszen a Sulétinek a pofája tele van szeplővel és görbe orra van és nincs semmi hangja. Miért tetszik tapsolni a Sulétinak, kérem szépen, közönség úr, . . . (közelebb hajol, körülnéz, habozik, szájához emeli kezét, súgva) . . . ne tessék tapsolni a Sulétinek, mert az árt a mamámnak, ő nem mondja, de én azt látom. Az én szép, drága színésznő mamámnak tessék tapsolni . . . mert ő domborítja szépen a vég-szójelenést a Lancelot-ba, mikor a szerelem van . . . Én azért jöttem, hogy megmondjam ezt, tisztelt közönségnek . . . hogy annál a jele-netnél tessék tapsolni, mert ott van a dom-borítás . . . és annak örül az én szép, drága, jószagú mamám . . . Tessék tapsolni a mamá-nak . . . de ne tessék megmondani, hogy én mondtam . . . (köhög) mert annak nem örülne a mamám . . . (köhög) . . . a mamám nem sze-reti, ha idejövök, mert ő nagyon el van fog-lalva . . . Hát azért ne tessék megmondani neki . . . én még egy kicsit itt ülök most . . . aztán vissza szököm a kuliszákba és hazaszala-dok . . . és nem tudja senki, hogy itt voltam . . . csak a közönség úr . . . (Köhög. Elgondolkodik. Ásit).

Hja, ja. Bocsánatot kérek, hogy olyan álmos vagyok. De nagyon későig vártam, hogy ideszökhessek. Már úgy tettem, mintha lefeküdnék... a papám is lefeküdt és kotorászott a mamám fiókjában... aztán nagyon hideg volt és a papám lefeküdt... és nagyon csodálkozott valami leveleken, amiket pedig én már rég láttam... a Málnássy bácsi írta... (Ásit, köhög. Szünet. Lóbálja a lábait)... Hát te ezeket láttad, édes fiam... kérdezte a papám... mondtam, hát persze, hordárral gyűttek... (Ásit)... Erre kialudt a lámpa, nem volt több petróleum... a papám magához húzott az ágyba, mert hideg volt... mondtam a papának... (Ásit. Köhög)... rosszak ezek a petróleumok... a színháznál vannak az izzófények... ez elég annak a sok közönségnek... ez meg kettőnknek se elég... Erre... (Ásit)... erre megint sírt a papám... mondtam a papának... mer má, álmos voltam... hiszen te olyan erős voltál (Ásit) megvertél három rablót... itt van három rabló,... a... a hordár... (szémlol) a... az izzófény... meg... meg... a... a... közönség... hát mér nem vered meg... Erre a papám még mindig sírt... Erre aztán sorra még kérdezte a papám,... hogy én miért nem olvasom a Robinsont, amit vett nekem... mondtam a papámnak... hogy az nekem unalmas... erre kérdezte, hogy hát akkor mi az érdekes... mondtam... a... a színház érdekes... és akkor még nagyon soká vártuk a mamát... és nekem nagyon kellett

köhögni, de nem akartam . . . és akkor . . .
(Ásit) és akkor a papám elaludt . . . és én
kezdttem nagyon félni . . . mer még mindig nem
jött . . . és akkor gondoltam, ideszökök . . . és
lassan felöltöztem . . . és kiszöktem . . . és vet-
tem virágot . . . mert az én drága színésznőm
nagyon szereti a virágot, az én szép, drága
mamám . . . Hát csak ezt akartam mondani . . .
(Ásit) . . . hát csak ezt . . . és most megyek . . .
hogyan vegyenek észre, hogy vele jöttem . . .
hát ne tessék szólni . . . (Ásit) arról . . . hogy
itt voltam . . . mert akkor baj lesz megint . . .
(köhög, ásit) . . . hát csak azt akartam mon-
dani . . . hogy ott tessék tapsolni . . . annál a
jelenetnél, amikor . . . a Lancelót-val . . . és
kérem . . . (előrebukik a feje) . . . és kérem szé-
pen . . . már megyek . . . már megyek haza . . .
hát csak . . . hogy tapsoljanak a mamának . . .
(visszabukik a feje, a karjait leejti. Álomban
motyogja) . . . Tapsoljanak a mamának . . .
(Elalszik).

(Csöngetnek).

PH
3281
K24E7

Karinthy, Frigyes
Esik a h6

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
